

EGYETEMES

A Budapesti Római Katolikus Egyetemi és Főiskolai Lelkészség lapja

Mundi renovatio *

A TARTALOMBÓL:

AKTUALITÁS

- Ki az az imám, akinek segítségével Ferenc pápa párbeszédet teremt az iszlám világgal?
- Egy ellentmondó időpont

ELMÉLKEDÉSEK

- Szolgálat vagy szolgáltatás?
- Mécses és mosoly
- Ferenc pápa beszéde az ifjúsági világtalálkozón
- Tiétek a jövő, de ti vagytok a jelen kincsei!
- Ábrahám, mint nagyböjti modell
- A böjt, mint önmagunk teljes felajánlása

PRO - KONTRA

- Miért nem vonzó a kereszténység?
- Kiigazítás

NEK2020

- A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve

NEKÜNK TETSZETT

- A kiégésről a Bibliában
- Mindszenty József boldoggá avatása
- The humorous husband, father of 6, and ambassador to the Vatican

RÓLUNK - NEKÜNK

- Egy közösség vagyunk
- Beszámoló az adventi lelki gyakorlatról
- „Csináljunk libás könyvjelzőt”
- A kis herceg látogatása
- II. MKK-s hangverseny
- Interjú Ildikó testvérrel
- A missziós kereszt nálunk

KULTÚRA

- Versek, novellák
- Receptek
- **Fejtsd meg és nyerd!**
- Viccek

„Mi a teendőnk? Meg kell nyitni valahogy az utat, közvetlenebbnek, de etikailag keményebbnek kell lenni. Ki kell lépnünk a megszokottból. (...) Dogmatikus téren nem lehet kompromisszumot kötni, de a hirdetés során irgalmasnak kell lenni. Az egyháznak elsősorban nem a jó közösség erejével, hanem Jézus szeretetével kell reklámozni magát - hiszen jó közösség egy golfklub is lehet...”

(17. oldal)

„Zártak vagyunk. Nem tudunk hívni és nyitni. Ha valakinek Istenről beszélünk, nem biztos, hogy neki is érthető keresztény szakzsargont használunk. Hogy magyarázod meg a kegyelmet? Bűnvallás, bűnbeesés? Messiás? Ha nem érzed, hogy szükséged van arra, hogy megmentessenek, akkor nem akarsz egy megmentőt. Voltak vitáim barátokkal. És szembe jött ez a dolog, hogy nem tudom nekik megmagyarázni, hogy miben hiszek, hogyan hiszek, miért hiszek. Mert nincs közös nyelvünk. Mert nem találok a kifejezések hétköznapi magyarázatát, és állandóan vallásos szakzsargont használok, amit a másik nem ért. Hogy vigyem így közelebb Istenhez?”

(18. oldal)

„Nagyon életerős közösség, tele van lehetőségekkel. (...) Főleg a budapesti egyházban, de a magyar egyházban is ez egy nagyon fontos közösség. Ide bárkít büszkén hívnék, hogy ilyen a mi egyházunk.”

(25. oldal)

**Charles de Foucauld:
A ráhagyatkozás imája**

Atyám,
rád hagyatkozom,
tedd velem azt, ami neked tetszik.
Bármit teszel is velem,
megköszönöm.
Kész vagyok mindenre,
csak akaratod teljesedjék bennem
és minden teremtményedben.
Semmi mást nem óhajtok, Istenem!
Kezedbe ajánlom lelkemet,
neked adom, Istenem,
szívem egész szeretetével,
mert szeretlek téged,
és a szeretet sürget,
hogy egészen neked adjam magam,
hogy fenntartás nélkül
kezedbe helyezzem életemet,
határtalan bizalommal,
mert te vagy az én Atyám!

A 90. szám — megint jubileum

Beköszöntő

Pákozdi István

Közhely, hogy gyorsan halad az idő... A fiatalok nem annyira érzik, ők sürgetni szeretnék az idő múlását, az idősebbek pedig fékezni. Ki gondolta volna 1992-ben az akkor *Kakukk* néven meginduló katolikus egyetemista újságról, hogy *Egyetemes*-ként megéri 2019-et, a 90. számot? Hány vajúadás és hány téma-dömping áll a létrejöttük háttérében. Sok főszerkesztő, bátor egyetemista állt az élére és a mai napig vállalják a szerkesztés, a tördelés, de a téma-gyűjtés és kivitelezés minden nehézségét. Köszönet érte!

Lapunk több célnak is szeretne megfelelni: elsősorban az egyetemistákat és a főiskolásokat kívánja megszólítani, de a keresztény oktatókat is! Nem titkolt szándéka legnagyobb közösségünk, az MKK széleskörű bevonása a szerkesztésbe, tördelésbe, a lap olvasásába. Ugyanakkor információt szeretne tovább adni a volt egyetemistáinknak, közösségünk egykori tagjainak, akik szerte szóródtak a világban és már nem is papír alapon, hanem a honlapunkról olvassák az újságot. Hálásak azért, hogy legalább így még távoli tagjai maradhattak az Egyetemi Lelkészségnek.

A lap mindig tartalmaz komoly teológiai vagy elmélkedésre szánt lelkeségi irodalmat. Beszámol a közelmúlt lelkeségi történéseiről, élményeiről: a táborokról, kirándulásokról, lelki gyakorlatokról, jeles személyek látogatásáról. Kitekintést nyújt a világegyház néhány jelentős eseményére és helybeli tanúságtételeknek is helyt ad. Mindig van benne imádság, vers, vicc, megfőzhető, süthető receptek és aktuális hirdetések. Úgy szerettük volna (és talán ez sikerül is), hogy egy metroutazás (hazautazás) során nagyjából ki lehessen olvasni, vagy haza víve még az egyetemisták szülei, testvérei is belekukkanthatnak...

Az *Egyetemes* már a kezdetektől fogva tartalmazott képeket, legtöbbször fekete-fehér grafikus munkákat, amelyeket nagyrészt *Vámos István* barátunk rajzolt és térítésmentesen bocsátott a rendelkezésünkre. Hálás köszönet neki több évtizedes munkájáért!

A 90. szám jubileumi szám – a hála kifejezése a szerzőknek, fordítóknak, költőknek, esszéíróknak, munkatársainknak! De bátorítás is: ne maradjon abba, folytatódjék ennek az ingyenes, ugyanakkor gazdag (fiatalos) lapnak a kiadása, olvasása, továbbadása!

**„Mert nem magunkat prédikáljuk,
hanem az Úr Jézus Krisztust.”**

(2Kor 4, 5a)

Aktualitás**Ki az az imám, akinek segítségével Ferenc pápa párbeszédet teremt az iszlám világgal?**

Sant'Egidio Közösség

Ferenc pápa február elején megvalósult utazása az Egyesült Arab Emírségekbe felkeltette az emberek figyelmét és sokakat meglepett. Voltak olyanok a Vatikán környezetében is, akik azt gondolták, hogy jobb lett volna Katarba is elmenni (közel van Iránhoz és szemben áll Szaúd-Arábiával), vagy Ománba (segítette a Szentszéket, hogy megvédje a Jemenben élő szerzeteseket). A pápa azonban jól körvonalazott céllal indult útnak: tekintélyes muszlim társakat keres a párbeszédhez, olyanokat, mint az egyiptomi et-Tajjeb, a kairói al-Azhar szunnita központ fő imámja, aki az abu-dzabi vallásközi találkozót szervezte. Ezen túl a pápa látogatása az Emírségekben kiállítás az ott élő mintegy 900 ezer katolikus mellett, akik mind bevándorlók: láthatóvá teszi őket, mert a hétköznapi életben meg vannak fosztva ettől a láthatóságtól.

Valami történik a muszlim világban. A szélsőséges mozgalmaktól meggyötört szunnita világban et-Tajjeb alakja körül elindult egy rendeződési folyamat. 2010-ben nevezte ki az al-Azhar élére Mubarak elnök, aki élt azzal a politikai ellenőrzéssel, amelyet még Nasszer elnök vezetett be. A főimám ezt követően azon munkálkodott, hogy leendő utódját ne állami befolyásra nevezzék ki és megerősítse az intézmény nemzetközi tekintélyét. Az utóbbi években az al-Azhar kiemelkedő szerepet kapott a szunnita iszlám világban, amelynek 1924 óta, amióta Atatürk megszüntette a kalifátust, nem volt egy központja, nem volt egy vezető embere, miközben gombamódra szaporodnak az önjelölt vallási vezetők, mint Al Bagdadi „kalifa” és mások. Tajjeb a legnevesebb iszlám egyetem vezetőjeként tekintélynek örvend a muszlimok között, és közben az óvatos reformok útján vezeti őket. A külkapcsolatok terén párbeszédet folytat a nyugattal, a kereszténységgel. 2017-ben vendégül

látta Ferenc pápát Kairóban, ezzel a személyes és spirituális párbeszéd útjára léptek.

Az al-Azhar et-Tajjeb stratégiájának egyik tartópillére. A másik a Muslim Council of Elders, amelyet 2014-ben alapított, és amelynek ő az elnöke, a világ számos iszlám méltóságát egybegyűjti. Ez az intézmény szervezi az Emírátságokban a Global Conference of Human Fraternity rendezvényt, amelyen a pápa is részt vett. Nemcsak keresztények és muszlimok működnek együtt, hanem zsidók (mint Skorka rabbi, a pápa barátja) és a keleti vallások vezetői is. Az ő jelenlétük túlmutat az elképzelésen, hogy a muszlimok kizárólag a monoteista vallásokat ismerik el. Az „Assisi szellemében”, a II. János Pál által 1986-ban összehívott találkozó mintájára megrendezett éves találkozón való részvétel segített, hogy legalább egy kicsit átjárja az iszlám világot is a más vallások iránti nyitottság. Az emírátságokbeli találkozó lényegi pontja azonban a pápa és et-Tajjeb és az általa vezetett Idősek Muszlim Tanácsa (Muslim Council of Elders) közti találkozás.

Et-Tajjeb összetett személyiség. Izraellel szemben keményen foglal állást. Ugyanakkor határozottan szemben áll a Muszlim Testvériséggel is, ahogy ez látszott Morszi elnöksége idején, és ahogyan kiviláglik az al-Azhar által képviselt teológiai-politikai vonalból is. Ellenzi a terrorizmust, elment fejet hajtani a párizsi Bataclan színház ellen elkövetett merénylet áldozatai előtt. Az imámnak valójában nagyon különleges a háttere: misztikus hagyományokkal rendelkező szufi családból származik, amely Luxorban egy konfraternitást vezet. A szufi világ a maga népi vallásosságával gátat képez a radikalizmussal szemben. A pápa utazása Abu-Dzabiba és a főimámmal való találkozása megerősíti az imám „egyetemes” szerepét. Az Egyház a II.

vatikáni zsinat óta keresi a kapcsolatot jelentős illeszkedik bele, hogy segítsék a Közel-Keleten a muszlim vezetőkkel, és nehezen talál rájuk. Tajjeb béke és az együttélés helyreállítását, olyannyira, egy olyan vezető, akin keresztül a pápa egy (nem hogy Ferenc pápa éppen az Arab-félszigeten hívott formális) párbeszédet akar folytatni az iszlámmal mindenkit arra, hogy „töröljük el a háború szó jó-vagy annak egy részével. Mindez abba a képbe váhagyásának minden árnyalatát”.

Korzenszky Richárd: Keresztút

I. Elítélik.

Elítélem.
(Elítélnék.)

II. Ráteszik.

Ráteszem.
Rám teszik.
(Vállalom?)

III. Leroskad.

Leroskadok.
(Bírni akarja.
Bírni akarom?)

IV. Átöleli.

Az útját járja.
(Ránézek-e?
hogyan az utamat járjam!)

V. Ő segíti.

Elfogadja.
(Segítek-e elfogadva?)

VI. Kendőt nyújt.

Ő arcát adja.
(Ha letörlöm, nekem adja.)

VII. Összerogyott.

Összerogyom.
Földre sújtja.
Földre sújtom.
(Újra kezdi.
Újra kezdem?)

VIII. Megsiratják.

Tovább járja.
(Megsiratom.
Megkövetem?)

IX. Földre esett.

Földre rogyott.
(Segítem-e tovább menni?
Magam hagyom megsiratni?)

X. Megcsúfolják.

Lecsupaszítva.
(Bírom-e még megcsúfolva?)

XI. Felszögezik.

Felszögezem.
Felszögeznek.
Tehetetlen.
Önként teszik.
Értünk teszi.
(Értük teszem?
Teszem értük?)

XII. Fölfeszítve teljesíti.

Akaratát véghez viszi.
Elsötétült.
(Befejezte?)

XIII. Leemelik.

(Nézem-e még?)
Ölbe teszik.
Sötét az ég.

XIV. Sírba teszik.

(Sírba tesznek.)

Sárba tiport életeknek
Hajnal támad harmadnapra.
Föltámad majd virradatra.
Élet fakad a világnak,
Annak, aki Vele járja.

Egy ellentmondó időpont

Manuel Uder

A 2019-es húsvéti ünnep időpontja felvet néhány kérdést, mert nem felel meg a régi ismert szabálynak.

„Húsvétot mindig a tavaszi első holdtölte utáni vasárnapon ünnepeljük.” Aki eddig azt hitte, hogy e szabály alapján a Húsvét dátumát mindig ki tudja következtetni, ebben az évben meglepetés éri: 2019-ben a csillagászati tavasz március 20-án este kezdődik. Március 21-én kora reggel van egy holdtölte. Tehát Húsvét ünnepe az erre következő vasárnap, március 24-én kellene, hogy legyen. Tény azonban, hogy Húsvét dátumaként a naptárban 2019. április 21-e áll, ez az április 19-én bekövetkező második tavaszi holdtölte utáni vasárnap. Hogyan lehet ezt a különös négy hetes különbséget megmagyarázni?

A csillagászat és az Egyház gyakorlatának összevetése

Amit sokan nem tudnak: a Húsvét időpontjának kiszámítása nem a csillagászati adottságok alapján történik – amelyek a földgolyón elfoglalt helyünk szerint egyébként is különbözőek lehetnek – , hanem az Egyház saját, visszatérő ciklusokban

gondolkodó számítási modelljéhez igazodik. (Ezt a nagyon összetett rendszert a Martyrologium Romanumban magyarázzák meg). Ebben a modellben a tavasz kezdete mindig március 21, függetlenül a csillagászati napéjegyenlőség tényleges időpontjától, ami attól függ, hogy melyik évben, március 19-ére, 20-ára, vagy 21-ére eshet. Az egyházi számítási modellben ugyancsak nem veszik alapul a csillagászati telehold tényleges időpontját sem. Az adatokat sokkal inkább egymást követő telehold-dátumok ciklikus sorából veszik. A Húsvét időpontjának kiszámításához így kapott telehold adatok egy nappal eltérhetnek a csillagászati telehold adatoktól. Ebben az évben ez az egyházilag kiszámított telehold még március 20-ára esik és ezért téli teleholdnak számít. Emiatt nem a 2019. március 21-én bekövetkező csillagászati telehold játszik szerepet a Húsvét időpontjának meghatározásában, hanem csak a következő áprilisi telehold.

Ez komplikáltnak tűnik és joggal mond ellent várakozásunknak. Ezért nevezik ezt „húsvéti ellentmondásnak.” Vigasztaló mindamellett, hogy csak nagyon ritkán lép fel, legközelebb a 2038-as évben lesz ez így.

Fordította: Biacs Tamás

Szolgálat vagy szolgáltatás?

Bakos Gergely OSB

Tanszékeik milyen szolgáltatásokat nyújtanak a hallgatóknak? – kérdezte nemrég a Sapientia Főiskola tanzékvezetőitől az akkreditációs bizottság minőségbiztosításért felelős tagja. Pedig aligha vagyunk szolgáltatók, hallgatóink sem fogyasztók. Ezért kapcsolatunk sem írható le a szolgáltatás vagy fogyasztás tárgyilagosságnak szánt, valójában az üzleti életből származó fogalmaival.

A hallgató: befogadó, szellemileg-lelkileg növekedni vágyó, igazságot kereső lény, tudós- és tanárkezdemény, szerzetescsemete, nevelődő nevelő. Kamaszos zavar, betöltendő ígéret, segítséget kereső kéz, alakuló felelősség, vigasztaló meglepetés. A tanár: szellemi bábaasszony, kemény mester, megértő lelki vezető, buzdító edző, szigorúan ítélő versenybíró. Bátorító atya,

Annak mintájára, hogy az MKK minden csütörtöki alkalma közös imádsággal kezdődik, az egyes csoportok is formálhatnak saját imádságot maguknak.

Istenünk! Hálát adunk, hogy egybegyűjtöttél és közösséggé formálsz bennünket, hogy sokféleségünk egymás javát tudja szolgálni. Hisszük, hogy egyenként és közösségként is terjed van velünk. Köszönjük eddigi élményeinket, hogy a sok nevetés és móka mellett, biztos támasz lehetünk egymás számára. Tégy minket mindig elfogadóvá és nyitottá egymás felé, akkor is, amikor nehezünkre esik. Add, hogy a Te szemeden keresztül lássuk egymást és magunkat, hogy emlékezzük, üdvösségre születtünk. Köszönjük a vezetőinket, és kérjük áraszd el őket kegyelmeiddel. Áldd meg mindazokat a borostyánokat, akik most nem lehetnek itt, de lélekben velünk vannak. Add, hogy egymás kezét fogva, boldogságban és nehézségben osztozva, járjuk a Te utadat, mint a borostyán, örökké küzdve és zöldellve nőjünk Fényed felé. Szent László, Szent Sarolta könyörögjetelek érettünk! Ámen.

(borostyánok)

megigéző titkokat föltáró varázsló, szellem-erkölcsi minta, súlyos felelősség. Az iskola: a szabad idő eltöltésének kultúránkban kivételezett helye, a jellemformálás otthona, a szellemi-lelki párbeszéd és kölcsönös szakmai gazdagodás tere. Munkánk: a hallgató segítése a szellemi-lelki-emberi-erkölcsi növekedésben minden rendelkezésünkre álló eszközzel.

Távol a plázák és wellnessközpontok szolgáltatói világától. Közelebb a bábáskodó Szókratészhoz, a beszélgető és az isteni titkokat szemlélő Platónhoz és Arisztotelészhez. A szolgáltató Jézushoz, az igehirdető Ágostonhoz, a kézvezető Cusanushoz. Az elme pedig (Plutarkhosz nyomán) nem megtöltendő tartály – hanem szikra, melyet lánggra kell lobbantanunk!

Mennyei Atyánk!

Hálásak vagyunk végtelen szeretetedért, azért a szeretetért, amely munkál, és jelen van a csoportunkban is, amely közösséggé formált bennünket! Te mélyen belénk látsz: látod, mikor evezünk a mélyre, mikor hajlítjuk a térdünket, mikor vagyunk távol Tőled és egymástól.

Jézus, Te állj csoportunk középpontjában. A Te szereteted és hívásod gyűjtött minket össze. Add, hogy ezt sose felejtsük el! Add meg nekünk, hogy a szeretet, az őszinteség és a bizalom tartson össze bennünket.

Áldd meg a csoport alapítóit, a volt, jelenlegi és jövőbeni Kapcsokat és minden tagot, hogy munkájuk, jelenlétük előrébb vigye, építse és gazdagítsa a közösséget.

Add, hogy megmutassuk erősségeinket, de ne rejtjük véka alá gyengeségeinket sem.

Add nekünk a nyitott szív ajándékát, hogy tudjunk vigasztalni, dicsérni, jó szót szólni vagy hallgatni, tenni vagy elengedni a megfelelő időben.

Istenünk, kérünk add meg Nekünk, hogy a helyes út megtalálása és az úton való haladás folyamán egymás segítségére lehessünk, támaszul szolgálhassunk egymás számára. Adj erőt, hogy új élethelyzeteinkben is meg tudjuk állni a helyünket, és közben se Tőled, se egymástól ne távolodjunk el. Legyen vágyunk, kitartásunk ezeket a kapcsolatokat ápolni. Kérjük Szentlelked tüzeit! Ő lelkesítsen, és vezessen minket! Ámen

(bronzok)

Mécses és mosoly

Sivadó Patrícia (azúr)

Mosolyogva álltam meg a járda szélén, ahogy hirtelen rám sütött a felhő mögül kibújó nap. Átlagos délután, átlagos rohanással, átlagos tennivalókkal. De ahogy ott álltam, megéreztem valamit az időtlenségből.

A földön megcsillant egy elhajított csomagolópapír, az is szaladt előttem, ahogy belekapott a szél. A lámpánál fékező csikorgásába csaknem befuladt a közeli templom delet jelző harangja. Megigazítottam a súlyos táskát a vállamon és tovább indultam. A templom mellett haladva oldalra fordultam. Végül a tekintetemet követte a lábam. Belépve szinte meghökkentem a csendtől. Megálltam hátul a bejárat mellett. A homályból lassan kirajzolódott a szentély az örökmécses lángjának halovány fényében.

„Istenem! Itt vagy?” Mindig ezt kérdezem. Pedig mennyire jelen vagy!

Felnéztem a festményekre, a rideg arany borításra, a faragott ruharedőkre, megmerevedett tekintetekre.

„Még azt is komornak találom, amelyben oly sokszor felfedeztelek. Hiányzol... Nagyon. Mégis ellöklek magamtól. Hallani szeretnék, de nem figyelek Rád.”

Nekidőltem a hideg falnak, a fejem is nekitámasztottam. Súlyosnak éreztem. De attól még inkább a szívemet. Éreztem, ahogy az éhségtől csökken az erőm.

„Úgy mennék... de úgy maradnék!” – végül maradtam.

„Én is hiányzom Neked? Te is hallgatnál? Dehát mit is mondhatnék? Régen mennyit meséltem Neked. Csak megálltam az ablak előtt, és beszéltem, beszéltem. Most miért nem megy? Most miért fáj megszólalni? Most miért nem tudlak szeretni? Úgy érzem, szétszórtam kincseimet, amivel felékesítél. Nem maradt semmim... Üresek a zsebeim, mint a szegény asszonynak. Csak két fillérem maradt: az akaratom és a hűségem. Az is olyan csenevész. Csak ennyim van.”

Lehajtottam a fejem, már nem éreztem sem éhséget, sem fáradtságot. Csak dermesztő hideget. Percek múltával feltekintettem. Mintha a mécsesből egy apró szikra újra lánggra lobbantotta volna a szívemet.

„Mintha újra mosolyognál, Uram! Mintha azt mondanád: ez éppen elég. Mintha átölelnéd vacogó lelkem. Mintha azt súgnád: nem keresnél, ha már meg nem találtál volna...”

„Legyetek hűek a kis dolgokban, mert azokban rejlik erőtök.” (Teréz anya)

Ferenc pápa beszéde az ifjúsági világtalálkozón

Magyar Kurír

Kedves fiatalok a világban!

A Jézussal járás mindig kegyelem és kockázat. Kegyelem, mert elkötelez bennünket arra, hogy hitben éljünk, hogy megismerjük Jézust, hogy egyre mélyebbre hatoljunk szívében, és megértsük szavának erejét. Kockázat, mert Jézusban, az ő szavaival, gesztusaival, tetteivel szembeszálltok a világ szellemével, az emberi nagyravágyással, a kidobás és a szeretetlenség kultúrájának javaslataival. Van egy bizonyosság, amely reménnyel tölti meg ezt a keresztutat: Jézus szeretettel járta végig. És ugyanígy élte át a dicsőséges Szűz, aki az Egyház kezdetétől fogva gyöngédségével akarta kísélni az evangelizáció útját.

Uram, irgalmasság Atyja, itt, a *Cinta Costera* partszakaszon, együtt a világ összes részéből érkezett sok fiatallal, elkísértük Fiadat a keresztúton, amelyet végig akart járni értünk, hogy megmutassa, mennyire szeretsz bennünket és mennyire elkötelezetten kíséred mindannyiunk életét.

Jézusnak a Golgotára vezető útja a szenvedés és magány útja, mely mindmáig folytatódik. Ő jár fájdalmasan sok ember arca mögött, akik szenvednek társadalmunk önelégült és elaltató közönyétől, a társadalométól, mely fogyaszt és elfogyasztódik, elhanyagol és elhanyagolja magát testvérei fájdalomban.

Mi szintén, a te barátaid, Uram, engedték, hogy eluralkodjon rajtunk az érzéketlenség és a mozdulatlanság. Nemritkán legyőzött és megbénított bennünket a konformizmus. Nehezen ismertünk fel téged szenvedő testvéreinkben: elfordítottuk tekintetünket, hogy ne lássunk; a zajba menekültünk, hogy ne halljunk; befogtuk száunkat, hogy ne kiáltsunk. Mindig ugyanaz a kísértés. Könnyebb és „kifizetődőbb” barátoknak lenni a győzelemben és a dicsőségben, a sikerben és tapsban; könnyebb közel lenni ahhoz, akit népszerűnek és győztesnek

tartanak. Mennyire könnyű beleesni az iskolai zaklatás, a bántalmazás és megfélemlítés, a gyengével való kegyetlenkedés trendjébe!

Nem így neked, Uram, te a kereszten azonosultál minden szenvedéssel, mindazokkal, akik úgy érzik, elfeledkeztek róluk. Nem így neked, Uram, mert te át akartad ölelni mindazokat, akiket sokszor mi méltatlannak ítélünk egy ölelésre, egy simogatásra, egy áldásra; vagy, ami rosszabb, észre sem vesszük, hogy szükségük van rá, semmibe vesszük őket. Nem így neked, Uram, te a kereszten csatlakozol minden fiatal, minden helyzet keresztútjához, hogy azt a feltámadás útjává változtasd.

Atyám, Fiad keresztútja ma folytatódik: folytatódik azoknak a gyermekeknek néma sikolyában, akiknek nem engedték, hogy megszülessenek, és sok más gyermek kiáltásában, akiktől megtagadtuk annak jogát, hogy legyen gyermekkoruk, családjuk, hogy oktatást kapjanak, akik nem játszhatnak, nem énekelhetnek, nem álmodhatnak... Folytatódik a bántalmazott, kizsákmányolt, magukra hagyott, méltóságuktól megfosztott, méltóságukban megsemmisített nőkben. És a szomorú szemű fiatalokban, akik az oktatás és a tisztességes munka hiánya miatt elveszítik jövőre vonatkozó reményeiket. Folytatódik a szorongó arcú fiatalokban, barátainkban, akik gátlástalan emberek csapdájába esnek – akik között olyanok is vannak, akik azt mondják, téged szolgálnak, Uram –, a kizsákmányolás, a bűnözés és a bántalmazás hálójába esnek, mely az ő életükkel tartja fenn magát. Fiad keresztútja folytatódik abban a sok fiatalban és családban, akiket beszippan a kábítószerek, az alkoholnak, a prostitúciónak és az emberkereskedelemnek a halálos örvénye, és így nemcsak a jövőtől, hanem a jelentől is megvannak fosztva. És amint elosztották ruháidat az emberek maguk között, Uram, úgy az ő méltóságukat

Elmélkedések

is megsértették és összetörték. Fiad keresztútja folytatódik a ráncos arcú fiatalokban, akik elvesztették képességüket arra, hogy álmodjanak, hogy kitalálják és megteremtsék a holnapot, akik „nyugdíjba vonulnak” a beletörődésnek és a korunkban leggyakrabban fogyasztott drognak, a konformizmusnak a színtelen-szagtalanságával. Folytatódik azoknak rejtett és felháborító fájdalmában, akik a bőségben fürdő társadalom szolidaritása helyett elutasítást, fájdalmat és nyomort találnak, ráadásul őket tartják minden társadalmi baj hordozóinak és felelőseinek. Fiad szenvedése folytatódik az öregek lemondó magányában, akiket magukra hagyunk és eldobunk. Folytatódik az őshonos népekben, akiket megfosztanak földjüktől, gyökereiktől és a kultúrájuktól, hallgatásra ítélve őket, és kioltva minden bölcsességet, amellyel rendelkeznek, és amelyet nyújthatnának nekünk.

Atyám, Fiad keresztútja folytatódik anyaföldünk kiáltásában, amelynek mélyreható sebeket okozunk a légszennyezéssel, a szántóföldek termőképességének tönkretételével, a vizek szennyezésével, és amelyet meggyalázunk a megvetéssel és az indokolatlan, örült fogyasztással. Folytatódik abban a társadalomban, amely elveszítette képességét arra, hogy megrendüljön és sírjon a fájdalom láttán. Igen, Atyám, Jézus tovább halad, ma is hordozza keresztjét és szenved mindezekben az arcokban, míg a közömbösségben és kényelmes cinizmusban élő világ saját léhaságának drámáját fogyasztja. És, Uram, mi mit csinálunk? Hogyan reagálunk erre a Jézusra, aki ott szenved, jár, kivándorol sok barátunk arcában, sok ismeretlen ember arcában, akiket megtanultunk láthatatlanná tenni? És mi, irgalmasság Atyja, vigasztaljuk-e és kísérik-e a védtelen és szenvedő Urat a legkisebbekben és az elhagyottakban?

Segítjük-e vinni a nehéz keresztet, mint Cirenei Simon, azáltal, hogy a béke munkálói, szövetségek megköötői, a testvériség kovászai vagyunk? Merünk-e ott maradni a kereszt lábánál, mint Mária? Máriát szemléljük, az erős asszonyt. Őtőle szeretnénk megtanulni, hogy ott álljunk a kereszt

mellett. Ugyanazzal a határozottsággal és bátorsággal, elmenekülés és délibábkergetés nélkül. Ő képes volt kíséreni Fiának, Atyám, a te Fiadnak fájdalmát; támogatni őt tekintetével, oltalmazni szívével. A fájdalmat, amelyet ő is megszenvedett, de amely nem tette őt lemondóvá. Ő az „igen” erős asszonya volt, aki támogat és kísér, oltalmaz és átölel. Ő a remény nagy őre.

Atyám, mi is olyan Egyház akarunk lenni, amely támogat és kísér, tudja azt mondani: Itt vagyok a mellettünk elhaladó sok „krisztus” életében és keresztje mellett. Máriától megtanulunk igent mondani annak a sok anyának, apának, nagyszülőnek erős és kitartó türelmére, akik akkor is támogatják és kísérik gyermekeiket és unokáikat, amikor azok „rosszba keverednek”. Tőle megtanulunk igent mondani azoknak makacs türelmére és kreativitására, akik nem rettennek meg és mernek újrakezdeni olyan helyzetekben, amikor úgy tűnik, minden elveszett, akik igyekeznek olyan helyeket, otthonokat, gondozó intézményeket létrehozni, amelyek kinyújtott kézként működhetnek a nehézségekben. Máriától elsajátítjuk azt az erőt, hogy igent mondjunk azokra, akik nem hallgattak és nem hallgatnak a bántalmazás, a visszaélés, a hitelrontás és az agresszió trendjének láttán, és a biztonság és a védelem lehetőségeinek és feltételeinek megteremtésén fáradoznak. Máriától megtanuljuk befogadni és vendégül látni mindazokat, akik elhagyatottságtól szenvednek, akiknek el kellett hagyniuk, vagy akik elveszítették földjüket, gyökereiket, családjukat, munkájukat.

Atyám, Máriához hasonlóan olyan Egyház akarunk lenni, amely elősegíti a befogadni, védelmezni, előmozdítani és integrálni képes kultúrát; amely nem megbélyegez, és még kevésbé általánosít azzal a legabszurdabb és legfelelőtlenebb ítélettel, hogy minden migráns társadalmi baj hordozója. Tőle szeretnénk megtanulni, hogy ott álljunk a kereszt lábánál, de nem bezárt és behegesztett szívvel, hanem olyan szívvel, amely tudja, hogyan kell kíséreni, ismeri a gyengédséget és az áhítatot; amely képes a könyörlésre, tud tisztelettel, tapin-

tattal és megértéssel bánni másokkal. Szeretnénk az emlékezés Egyháza lenni, amely tiszteletben tartja és értékeli az időseket, és harcol azért, hogy visszakapják őket megillető helyet, mint gyökereink őrzői. Atyám, meg akarjuk tanulni, hogy mint Mária, „ott legyünk”. Uram, taníts meg bennünket ott állni a kereszt lábánál, a keresztek lábánál; ezen az estén nyisd fel szemünket, ébreszd fel szívünket; ments ki a bénultságból és a zavartságból, a félelemből és a kétségbeesésből! Uram, ta-

níts meg azt mondani: itt vagyok, együtt a Fiaddal, együtt Máriával és azzal a sok szeretett tanítvány-nyal, akik szívükbe akarják fogadni országodat! Ámen. Miután átéltük az Úr kínszenvedését, együtt Máriával a kereszt lábánál, menjünk csendes és békés szívvel, vidáman és Jézus követése iránti nagy kedvvel! Jézus kísérjen és Mária oltalmazzon benneteket! A viszontlátásra!

Fordította: Tőzsér Endre SP

Tiétek a jövő, de ti vagytok a jelen kincsei!

Sinka Domonkos (tejszín)

Az ifjúsági szinódus üzenete

Palánki Ferenc püspök atya beszámolóját az ifjúsági szinódusról kétszer volt lehetőségem meghallgatni: a Párbeszéd Házában tartott kerekasztal beszélgetés során, illetve a lelkeszségi lelkigyakorlaton.

Első lépésként fel kell tenni a kérdést: Mi az a szinódus? Eredeti jelentése szerint a püspökök testületének egy olyan különleges intézménye, mely során egy dokumentumot hoznak létre különféle témákban, és ezt a dokumentumot felterjesztik a pápának, aki merít belőle és ír egy enciklikát. Ferenc pápa kitágította a szinodalitás fogalmát: a hívőket is megkérdezte a témában, kérdőíveken és előkészítő alkalmakon keresztül. A mostani szinódus fő célja, hogy üzenjenek a fiataloknak.

A szinódus előkészítése során a kérdőívet kb. 130 000 fiatal töltötte ki a világon ebből 3000 magyar, tehát büszkék lehetünk magunkra. A záródokumentum felépítése az emmauszi tanítványok történetén keresztül mutatja be az egyház feladatát a fiatalok segítségével.

Két ember elhagyja a közösséget, és elindul hazafelé. Útközben melléjük szegődik egy harmadik, aki kérdezgetni kezdi őket. Ők elmesélik, hogy mi történt a városban a hétvégén: felfeszítették az Embert, akitől a megváltást várták. Gyakorlatilag

elmondják a Hiszekegyet hit nélkül. Mi történik itt valójában? Az ember azt várná, hogy Isten úgy fog segíteni, ahogy mi gondoljuk, „kávéautomataként” fog működni. Isten azonban mindig többet ad, mint amit az ember elvár Tőle: Nem csak Izraelt akarja megváltani, hanem az egész világot! Isten nem hajlandó tolni életünk szekerét. Ha így imádkozunk: „Uram, segíts meg”, akkor valójában milyen szerepeket képzelünk el? Ki segít kinek? Ki a főnök, ki a segéd? Isten saját magát, az életét akarja adni, nem kevesebbet. A helyes ima tehát: „Itt vagyok, Uram, segítek”.

A fiatalok szeretnének főszereplők lenni a saját életükben, de nem szabad elfelejteni, hogy az egyházban Jézus a főszereplő. Ahogy Pál Feri atya mondja: „Akarsz egy rossz filmben főszereplő lenni, vagy inkább egy sikerfilmben statiszta?” Nagyon sok kérdés van bennünk, ifjú emberekben, hiszen a fiatalok az élet azon szakasza, amikor a nagy kérdésekre nagy válaszokat keresünk. Az egyháznak ott kell lennie mellettünk, hogy megtaláljuk a helyes utat. Fontos, hogy a fiatalokat kísérjék. Régen elég volt a prédikáció, illetve a közösség megtartó ereje, ma sokkal inkább szükséges a személyes lelki kísérés. Kétféleképpen lehet kísérni: Vagy „segítő szeretet” útján, vagy konkrét előírások segítségével. Természetesen mindenható nem kísérhető el az ifjú: a tékozló fiú édesapja

Elmélkedések

sem kísérte el útjára a fiát. Azonban minden nap várta, hogy visszatérjen, hívta a megtérésre. A mai világban túl korán leszünk önállóak, nem érünk meg, így „potyautasok leszünk a felnőttek világában”. Nagyon fontos az önismeret („ki vagyok?”), de ennél fontosabb az a kérdés, hogy „kiért vagyok?”. Nagyon fontos a személyes kísérés során a hitelesség: a másik problémája jusson el a szívéig, ne csak sablon válaszokat adjunk.

Az emmauszi tanítványok elérik úticéljukat. Jézus játszani kezd velük: úgy tesz, mintha tovább akarna menni, azonban ők behívják. Valószínűleg, ha nem hívják be, tovább megy, hiszen nem akaszkodik rájuk. Ezáltal egyfajta közösség alakul ki a kísérelő és a kísért személy között. Jézus osztozik velük, kiosztja az élet kenyerét. Ekkor felismerik Őt. Ekkor Jézus eltűnik, hiszen már nincs szükség arra, hogy lássák a saját szemükkel.

Mi a bűn? Isten nélküli létezés. A magyar nyelv nagyon különleges, hiszen fel tudjuk tenni a kérdést: „Kicsoda vagy te? Ki csoda vagy te?” Az ember egy csoda. A csoda hétköznapivá válik. Pedig a csodát nem lehet megmagyarázni, csak hitványul megszokni és hétköznapivá silányítani. Nem szabad megszokni Isten jelenlétét az életünkben! Meg kell nyitnunk a szívünket és a szemünket Isten felé!

A szinódus kiterjesztette a hivatás fogalmát is: eddig elsősorban a papi, orvosi, tanári hivatást értettük a fogalom alatt. Pedig valójában az ember hivatása az, hogy jó ember legyen. Milyen a jó ember? Isten szándéka szerinti ember. Csak Istenhez méltó ember lehet emberhez méltó ember. Legyünk szentek, mindenki meghívást kapott az életszentségre! Itt szóba került az eleve elrendelés kérdése is: Isten mindenkit eleve elrendelt az életszentségre, az ember az, aki nemet mond rá. Valójában önelkárhóztatás van: a végítéletkor, amikor szembesülsz az igazsággal, akkor látod be, hogy méltó vagy-e az üdvösségre. A püspök atya két fiatal példáját hozta fel az életszentség kapcsán: János apostol és Mária példáját. János, mikor az

üres sírt meglátja, rögtön tudja, hogy Jézus feltámadt. Túllát a dolgokon, neki volt a legjobban nyitva a szíve. Mária feltétel nélkül igent mert mondani Isten akaratára, pedig nem tudta, mi vár rá. A kereszttel alatta sem esik össze fájdalomában, ezáltal is totális igent tud mondani. Ne vessük el az egyház radikalitását!

Az emmauszi tanítványok ezek után késedelem nélkül elindultak hazafelé, hogy hivatásukat teljesítsék. A hivatásukat, melyet a kísérés során ismertek meg. Itt kapjuk meg a választ, hogy miért kell kísérelni az embereket: azért, hogy eljussanak a döntésig. A kísérés célja az elköteleződésre képes felnőttek nevelése. Nem az a kérdés, hogy mi leszel ha nagy leszel, hanem az, hogy milyen ember leszel, ha nagy leszel. Tudunk örülni annak, hogy hívők vagyunk? Aki velünk találkozik, Istennel találkozik? Csak egy-egy sókristály vagyunk, de már az is ízesíti az ételt. Már az emmauszi tanítványok történetében is megjelenik az egyház tanítói jellege. Amikor a két tanítvány visszatér Jeruzsálembe, nem ők mondják el először, hogy mi történt velük, hanem a helyi közösség: „Jézus feltámadt és megjelent nekünk. Ha ettől eltérőt akarsz mondani, nem tartozol közénk.” Ezután mondhatják csak el élményeiket a tanítványok.

Természetesen a szinóduson előkerült a bevándorlók kérdése is. Azt látjuk, hogy nagy probléma jelenleg a belső migráció is a migrációs hullámon kívül: A fiatalok a vidékről a fővárosba, majd esetleg külföldre vándorolnak. Ez rossz mind a fiataloknak, mert az új helyükön nem a talentumaiknak megfelelő munkát végzik, illetve nem biztos, hogy megtalálják a megfelelő egyházi közeget, így nem tudják gyakorolni a hitüket. Rossz az eredeti lakóhelynek (országoknak), hiszen nincs utánpótlás az adott területen, rossz az egyháznak, mert elvesztik az embereket. Senki sem nyer.

A beszámoló végén ismét leírnám Ferenc pápa üzenetét: **„Ti vagytok a jövő, de ti vagytok a jelen kincsei!”**

Ábrahám, mint nagyböjti modell

Elmélkedések

Matta el Meskin

Amikor igyekszünk a szűk úton járni, mindenkor tudatosítanunk kell, hogy a kereszt árnyékában találjuk magunkat, azért hogy kitarthassunk a mégoly nagy viszontagságok ellenére is. A kitaráshoz lényeges pont, hogy a felajánlott áldozatokat mindig szeretetből vállaljuk.

Tudnod kell, testvérem, hogy a szűk úton való igyekvés magával hozza vagy a kétségbeesés negatív bűnét, vagy a teljesen ellenkező oldalon álló hősiesség, és az erényekben való tökéletesség érzésébe való elesés veszélyét. Csak akkor juthatunk a hiteles szeretetre, ha elkerüljük ezt a két veszélyt, melyek a szűk úton való előrehaladásunkat fenyegetik, amit csak akkor teljesítünk be, ha felfedezzük, hogyan győzhetjük le énünket, ne hogy megtörténjék, hogy a kétségbeesés félelmetől vezetve elkeseredünk saját magunk látásától, vagy pedig a hősiesség érzésébe való esés félelmetől tartva, dicsérni kezdjük magunkat, amit a szentek önteltségnek neveznek.

Ha az isteni szeretet lényegéről elmélkedünk a maga mélységében, ami valójában annak a szeretetnek a modellje, amihez hasonlóan kívánunk előre haladni, észre vesszük, hogy csakis oly mérvű önmegtagadással érhető el, ami ahhoz a végső lemondáshoz vezet, ami a halállal egyenlő. (Az én halála az önakarat lenullázása által jön létre. A fizikai halál elfogadása mutatja meg az önző akarat lenullázásának szintjét, mérvét.) Maga Krisztus tanította meg nekünk ezt a szeretetet, amikor a kereszten függött, de már a kereszt előtt is. Ezért van hát, hogy a szeretetben való előrehaladáshoz egészen odáig szükséges gyakorolni az öngyűlöletet, hogy nem könyörülünk meg magunkon, se pedig azokon a dolgokon, amiket e világ nyereségének tekintünk.

A böjt az a tapasztalat, aminek során a személy harcra kell az egóval, de „konditerem” is, ahol az egót az önelhagyással és minden részünkről történő ellenállási formával szembe helyezzük. Emiatt a böjt, elsősorban szeretet tett, a kereszt megtapasztalásának kiegészítő része és érzékelhető

módon lehet odajutni. A Szentlélek erőt ad nekünk, ha megengedjük, hogy a böjt sivatagába vezessen, ahol szembe nézhetünk – a leölésre szánt bárány példájára (vö. Iz 53, 7) – egónk részleges halálával. A Szentlélek bennünk lévő életnek titka abban áll, hogy képesek vagyunk meglátni azt a tapasztalatot a feláldozott szeretetben, amely lehetővé teszi számunkra a kereszt útjának teljes mérvű végigjárását.

Jól értitek, hogy a böjt erőfeszítése elsősorban a testet érinti, és a test az az érzékelő hely, ami magában hordozza az egót és ahol megmutatkozik természetete, vágya. Tehát amikor a böjt gyakorlatát végezzük, és indirekt módon kifárasztjuk a testet, az egót gyengítjük el. (Elgyengíteni a testet azt jelenti, valami olyat cselekedni, amit vagy nem akar megtenni, vagy amiben nem találja tetszését. Ez pedig a böjt másodlagos célját jelzi, mert a böjt alapvető célja a szeretet, az egó pedig menekül a szeretettől.) Ha a test megalázásával sikerül ellankasztani az egót, valójában sikerül elérni az ego halálát, ha részleges módon is.

Így, a böjttel valami módon megvalósítjuk az Úr parancsát: „aki értem elveszíti életét, megmenti azt” (Lk 9, 24). De hogy világosabbá tegyük a fent említett „részleges módon” értelmét, figyelembe kell venni, fontos eljutni egészen addig a pontig, ahol teljes mértékben elfogadjuk az egó halálát, ez pedig az akarat által valósul meg. Tehát, ha elkezdünk gyakorolni egy akármilyen aszkézist, teljessé kell tennünk ezt az érzést – vagyis a részleges halál elfogadását – elfogadva az egó totális halálát. Ez jön létre, amikor elképzeljük magának a (fizikai) halálnak az elfogadását, vagy pedig beleegyezzünk abba anélkül, hogy zavart éreznénk vagy akadályt állítanánk fel. „Magunkban már a halálos ítéletet is elfogadtuk, hogy ne magunkban bízunk” (2Kor 1, 9).

Ábrahám atyánk felajánlotta fiát, Izsákot. A kezével részlegesen, akaratával (szándékával) totálisan felajánlotta. Amikor megmutatta akaratát, hogy egyszülött fiát totálisan feláldozza, Isten nem

Elmélkedések

engedte ezt meg, hanem megelégedett a részleges ajándékozással egy világosan érthető terv szerint. Isten szerint ugyanis, Ábrahám már feláldozta fiát. Ezért és csakis ezért, Isten megmentette egy bárány által, amely Krisztus szimbólumává vált, aki kiváltotta volna azokat, akik részleges tettel, de totális akarattal (szándékkal) elérték volna egójuk halálát.

Amikor Ábrahám felajánlotta fiát, Izsákot, akkor őt egy bárány helyettesítette az isteni üdvterv alapján. A személy kiváltásában ez a test halálának kifejezője. Így mi is, a böjt tapasztalatában vagy akármilyen típusú önmegtagadásban, ami áldozatra épül, nem az önmagunk iránti megkönyörülésre vagyunk hivatottak, hanem egónk és testünk teljes akarati (szándékbeli) felajánlására. Ez azt jelenti, hogy minden pillanatban szívesen kell fogadnunk önmagunkba, mint az élethez szükséges alappillért, a halál esszenciáját.

Mindebben pedig Isten örökdi, hogy a halál ne surranjon be személyiségünk egyéb részeibe. Isten a személy megváltója: „Élek, az Úr megváltott” (2Sám 4, 9). Krisztus – áldott legyen neve – megváltotta személyünket. Nem kell tehát egyáltalán félni vagy bosszankodni, amikor szembe nézünk az egó halálának megtapasztalásával, mert ilyenkor, mintha elmennénk keresni egy bárányt, aki a helyünkbe lép. Ez a tökéletlen áldozat jele lenne és a képtelen, tévovázó akaratot (szándékot) mutatná. Amikor az akarat (szándék) eljut az én tökéletes elhagyásáig, s halálának totális elfogadásáig, akkor meglátjuk a megfelelő pillanatban annak a szelíd báránynak megjelenését, akit a fára kötöztek és szegeztek, s akit nekünk áldozott a mi gyengéd Atyánk, hogy senki se vesszen el azok közül, akik szerették és hittek benne (vö. Jn 3, 16). Ez azt jelenti, hogyha valaki mást ajánlunk fel magunk helyett, azt nem fogadják el. Ha megfordulunk egy, az egónk helyett felajánlható bárány keresésére, örökre elveszítjük az izsáki ígéretet, sőt magát Krisztust veszítjük el. Vannak személyek, akik nem képesek teljes egészében felajánlani életüket, bosszankodnak az odaadásnál, vagyis amikor meg kell halni. Mivel akaratuk

(szándékuk) ingadozó, elkezdik visszautasítani a meghalást más kibúvókat keresve, köntörfalaznak és formális áldozatokat ajánlanak fel, amik esetleg valami szolgálatra, pénzadományra vagy akármi más furfangra vonatkoznak, csak azért, hogy elkerüljék önmaguk felajánlását. Az ilyenek elveszítik Krisztushoz, mint Megváltóhoz való jogukat, mert Krisztus azokat váltja meg a halálból, akik elfogadták, hogy meg kell halni.

Énünk lerombolásának megtapasztalásához tehát semmi köze se lehet az önsajnálatnak vagy a hit gyengeségének. Nem szabad, hogy befejezetlen legyen, s nem is helyettesíthetjük pénzadománnyal, vagy akármi evilági dologgal, de még azzal se, hogy akár az egész világot adnánk érte cserébe, mert a lélek minden dolognál értékesebb. Nincs semmi, amit a lélek helyett fel lehetne ajánlani, Krisztus kivételével, legyen áldott szent neve. Csak őt lehet felajánlani, mert ő szeretetének alázatában és leereszkedésében lelkének az emberi lélek értékének megfelelően tulajdonít.

Ismételten megerősítjük, hogy Krisztus – áldott legyen szent neve – nem válhat az emberi lélek kiváltójává, ha az ember nem áldozza fel lelkét a szeretet oltárán, a világnak való meghalás által, tökéletes áldozatot hozván teljes akaratból, örökre lemondva magáról, felemelve saját kezével, határozottan és égő vággyal a kést, így kimutatva a halál elfogadását.

Minden próba, minden én elleni harc, és minden böjt, amiben az ember nem jut el az önmegtagadás szintjéig (ahogyan ez látható az Ábrahám által felemelt késben, hogy egyetlen fiát feláldozza, vagy Isten kezében, aki hagyja kedves keresztre szegezni fiát), megfosztja a kiváltástól, vagyis Krisztustól, akit Isten készített elő az ily módon feláldozott lélek helyett. Így aztán a harcot már nem harcként látjuk, se a böjtöt, mint az én megsemmisítését a parancsnak való engedelmisségben, hanem mint a lélek iránti előzékeny cselekedet, valamint erejének megerősítését.

Fordította: Maria Amata K. sarutlan kármelita (Sassuolo)

A böjt, mint önmagunk teljes felajánlása

Elmélkedések

Matta el Meskin

Az Úr igen magas szinten böjtölt, mert testében és testével beteljesítette azt amit már megtestesülése előtt megvalósított: kiüresítette magát (vö. Fil 2, 7). Az Úr több különböző módon élte meg a kenőzist, a kiüresítést. De a legszebb felvonása ennek az általa megélt böjt. Ebben misztikus szinten, valóban felajánlotta testét, mert a böjt próbája, amit 40 napig megélt a vele járó éhséggel és szomjúsággal, magával vonta a teljes önfelajánlás tiszta, őszinte akaratát.

Az Úr tehát, valóban felajánlotta testét még a keresztre feszítése előtt. Amikor testét felajánlotta az apostoloknak a nagycsütörtöki vacsorán, egy megfeszített testet ajánlott fel, szándékos tettével, még mielőtt a bűnösök keze által megfeszítették volna, lelkében ajánlotta fel magát, még mielőtt népe vezetői feláldozták volna. Krisztus, a „vegyétek és egyétek testemet, amely értetek adatik (...) vegyétek véretem, amely értetek kiontatik” (vö. Mt 26, 26-28) szavakat egy olyan belső lelkiállapot fényében mondta, amelyben már döntést hozott magára vonatkozólag, tökéletesítve akaratát, elhatározva teste és vére felajánlását. A böjt ezzel megkapta megerősítő bélyegét, mert mikor az asztalnál együtt étkezett az Úr az apostolokkal, hogyan mondta volna: „ez az én testem mely értetek adott és ez az én vérem mely értetek kiontatott” (vö. Lk 22, 19-20), ha már nem kezdte volna el valóban ezt az „adást” és „kiontást” a böjton keresztül, még ha misztikus módon is.

Az Úr keresztre feszítette magát a világnak mielőtt a világ megfeszítette volna. Közvetlenül a keresztsége után, a Szentlélektől vezetve, az Úr elkezdte felajánlani testét – vagyis saját magát – mint a világért való felajánlást. Örömmel engedelmeske-

de, hogy szembe nézzen a böjt próbájával, mely annak akarati szemszögét jeleníti meg, amit a kereszt exegézise teljesít be.

Éppen ezért nagy gondot fordított az Eucharisztia kereszt előtti és nem a feltámadás utáni körvonalazására és bevezetésére. Ezzel világosabbá tette önmaga felajánlásának és odaadásának szabad tettét. Az a misztikus test, amelyet felajánlott a nagycsütörtöki vacsorán kenyér és bor formájában, megjeleníti az ember által legmélyebb módon

megismerhető láthatatlan látását

és a jövő megvalósítását a

jelenben. Az Ószövetségben a prófécia az események elméleti képére csökkent, amelyek a sötét jövőben törté-

tek volna meg. Az a jöven-

dőlés, aminek Krisztus lett a

hordozója az Újszövetségben, a jelen-

ben történő jövő megvalósításának jó híre és a láthatatlan, észrevehetetlen érzékelhető vétele: „vegyétek és egyétek... ez az én testem... ez az én vérem”. Kérlek, testvérek, figyeljétek meg, amikor ezeket a szavakat mondta, hiányzott még egy nap a kereszttig. De ő látta, hogy mindazok az események, amelyeknek meg kellett történniük, teljes mértékig akarata szerint valók voltak. Látta a felállított keresztet, rajta a feláldozott testet, a kiöntött vért. Látta önmagát, mint aki ezt elfogadta.

Ezért fogta a kenyeret és felruházta a megtört test misztériumával; a bort, amit felruházott a kiöntött vér misztériumával és enni, inni adta apostolainak. Ők pedig Jézus kezéből akaratának titkát ettek és szeretetének titkát itták, hasonlóan szenvedésének (passiójának) és az üdvösségnek a titkát.

Tehát amikor az Eucharisztia liturgiája során misztikus módon megáldozunk testével, vérével, nemcsak a keresztközben részesülünk, hanem a felajánlott rejtett életében, és a szigorú böjttől, nélkülöző,

Elmélkedések

szegénységtől, fájdalomtól megedzett testében is. Ha végig járjuk azon tragédiák egyikét, amelyekkel minden nap találkozunk az igazságról való tanúságtetésünk során, szegődjünk társként, vagyis társrészesülőként azokhoz, akikkel ilyen módon bántak (vö. Zsid 10, 33) és ne veszítsük el lélekjelnlétünket. A testtel és a vérrrel való közösség nem más, mint Krisztus életével való teljes közösség magától értetődő formájának a kifejezése, ami kísértésekkel, böjtökkel, szenvedésekkel lett telítve.

Mózes, Jézushoz hasonlóan 40 napig böjtölt, de azért, hogy megkapja a Törvényt, vagyis az Isten által írt szót. Illés is hasonlóan 40 napig böjtölt, de azért, hogy kiérdemelje Isten látását és a vele való találkozást. Mózes és Illés böjtje nyereség volt, nemcsak nekik, hanem az emberiség számára is. Jézus viszont, nem azért böjtölt, hogy elnyerjen valamit, hanem, hogy önmagát adja, mint szabad akarati ajándékot, mint a kereszt felajánlásának előzetes kinyilvánítását.

Mi sem azért böjtölünk, hogy adjunk, vagy elérjünk valamit, mert Krisztus már itt van nekünk és Krisztussal már mindent elnyertünk mielőtt böjtöltünk volna, sőt már születésünk előtt. Hasonló módon nem azért böjtölünk, hogy adjunk valamit, hisz nem az a fontos, meddig jut adakozásunk. Ha a halálig jutna is, nem fog eltörölni egyetlen bűnt se. Lehetetlen ugyanis, hogy böjtünknek kiváltó értéke legyen. Nem adhatjuk se testünket, se vérünket az éhséggel és a szomjúsággal együtt, hogy akár egyetlen legkisebb lelket is megmentenénk, de még saját magunkat se. Miért? Azért mert a bennünk lakozó bűn megakadályozza a kiváltást és a teljes odaajándékozás erejét.

Ezek után akkor mire való a böjtünk? Böjtünkkel áldozatként ajánljuk fel testünket (vö. Róm 12, 1). Látszólag ugyan nehezünkre esik, lényegében vi-

szont nem más, mint a halál elfogadása az akarat szintjén, azért hogy méltóknak számítsanak minket a Krisztus testével és vérével való misztikus egyesülésre. S csak akkor leszünk Krisztus áldozatában mi is olyan tiszta áldozat, amely képes közbenjárni és hozzájárulni a megváltáshoz.

Éppen ezért, a böjt kell, hogy részesülés legyen az áldozásban, tiszta testben és vérben, azért, hogy olyan tökéletes áldozattá alakuljon, ami képes az imára, a közbenjárásra. Éppen ezért minden áldozást megelőzi a böjt, s minden böjtöt az áldozás kell, hogy kövesse. Egy ilyen áldozásba beillesztődik az a közbenjárás, ami tökéletesíti áldozatainkat és felajánlásunkat: imádkozatok a méltó áldozásért... Imádkozatok értünk és minden keresztényért. (Szent Bazil liturgiájának kopt szövege szó szerint így mondja: „Imádkozatok értünk és minden keresztényért... Imádkozatok a feddhetetlenek szent misztériummal való szent közösségéért.” Az arab így fordítja: „szent közösségért, méltó közösségért”.)

A nagyböjt során részesülünk a nagycsütörtöki vacsorában, mert elkészítjük a hasonlót a hasonlóért, hisz aki nem ajánlotta fel magát, hogyan részesülhet méltóképpen abban, aki felajánlotta életét? Ha felajánlott testet eszünk, és mi nem ajánlottuk fel magunkat, mi módon beszélhetünk egyesülésről? A nagycsütörtöki misztikus vacsorával való közösség viszont – ami az akaratilag felajánlott élet elfogadása –, nem más mint bevezető a szenvedések halálig való nyílt elfogadásához. Így valahányszor esszük a testét és isszuk a vérét, előkészítjük misztikusan az Úr halálának hirdetését és feltámadásának megvallását. Minden tanúságtétel az Úr haláláról és feltámadásáról magával vonja a mártírságra való hajlamot, előkészülést. Minden mártírság azonban magában hordozza a feltámadást. Ford.: Maria A. K. s. kármelita

„Kérlek tehát benneteket, testvérek, Isten irgalmasságára, hogy adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen a ti ésszerű istentiszteletetek.” (Mk 14, 38)

Miért nem vonzó a kereszténység?

Pro - kontra

Sinka Domonkos (tejszín)

Tette fel a kérdést a 777 offline csapata a novemberi alkalom előtt. Engem megfogott a téma, mert abban bíztam, hogy Márkus Tamás református lelkész talán fog szolgálni néhány jó gondolattal hogyan tehetnénk vonzóbbá a hitünket. Előljáróban leszögezném, hogy rengeteg érdekes dolgot hallottunk a lelkész úrtól, sok gondolát indító kérdés fogalmazódott meg bennem, azonban nagyon sok mindenben nem értettem egyet vele.

A beszélgetés elején készült egy nem reprezentatív felmérés (kézfeltevással) a jelenlévők között, hogy mennyire tartjuk vonzónak a kortárs kereszténységet. A jelenlévők nagy része nem tartotta vonzónak. Márkus lelkész úr kifejtette, hogy a valódi kérdés az, hogy mi, keresztények vonzóak tudunk-e lenni a kívülállók számára. Egyáltalán mit jelent, hogy vonzó? Jelen esetben nem azt, hogy csábító, hanem azt, hogy megragadja-e a kívülállót valami az életmódunkból.

Tekintsünk vissza az őskeresztény időkre! A keresztény tanok abban az időben egyfajta ellenkultúrát képviseltek, az apostolok az akkori korban polgárpukkasztónak számító tanokat hirdettek. A kereszténység minden korban - ma is, gondoljunk csak a szexualitákára - ellenkultúra volt. Hogyan tudjuk megszólítani az embereket? Nagyon fontos hogy az értékek megmaradjanak, ne a Biblia szövegét változtassuk meg, hanem a dicsőítési formákat, istentiszteleti közeget változtassuk meg.

A mai fiatalság érdeklődik a „nehéz” teológiai témák iránt. Érdekli őket a pl. kettős predestináció. Ha az előadó a Károlin ilyen témában hirdetett előadást, megtöltötték a helyeket azok a diákok, akik érdeklődnek a kereszténység iránt. Fogas kérdéseket tesznek fel, melyekre választ kell tudni adni.

„A keresztény ifjúsági közösségekre jellemző, hogy fel - felfutnak, egyszínűen növekednek, majd telítődnek, miközben »Oravec Nóra-szerű« életmódtanácsadásos, kedveskedő buborékokká válnak,

és csak azokat szippantják be, akik eddig is környéken »keringtek«, de kívülállót nem vonzanak” (bennem itt kezdett el felmenni a pumpa - én ezt azért nem így látom - nem lehet minden közösség alpha kurzus, természetesen törekedni kell a nyitottságra). Mi a teendők? Meg kell nyitni valahogy az utat, közvetlenebbnek, de etikailag keményebbnek kell lenni. Ki kell lépnünk a megszokottból. Itt az előadó idézett egy részt az Ifjú pápa c. sorozatból. Az adott idézetből azt tudjuk kiszűrni, hogy hinni az Evangélium tanításában olyan, radikális változás, mint egy nagy szerelem. Isten fél-tőn, avagy féltékenyen szeret minket. Isten, mint egy szerelmes kapcsolatban azt kívánja, hogy szeretettel szeressem. Dogmatikus téren nem lehet kompromisszumot kötni, de a hirdetés során irgalmasnak kell lenni. Az egyháznak elsősorban nem a jó közösség erejével, hanem Jézus szeretetével kell reklámoznia magát - hiszen jó közösség egy golfklub is lehet...

Mégis, hogyan szólítsuk meg azokat, akik az egyházi személyek hiteltelen életpéldája miatt fordultak el az egyháztól? A lelkész úr elmondta, hogy egy időben ő is rendkívül hiteltelen életmódot folytatott. Fontos tudni, hogy a kritikákat nagyrészt „keresztény szempontból” fogalmazzák meg. Azt a viselkedést kérik számon rajtunk, ahogy szerintük egy kereszténynek viselkednie kell, tehát tudják, hogy hogyan kéne élni keresztényként. „Ha a kritizáló nem éli meg a keresztény hitet, akkor hiteltelen” (pumpa 2: szerintem nagyon sokan vannak, akik okkal távolodtak el a kereszténységtől). Az emberek gyarlók, de az üzenet örök, így az üzenet nem válik hiteltelenné.

Természetesen felmerült a protestáns - katolikus ellentétek kérdése is. Az előadó szerint jelenleg a főbb pontokban nincsenek nagy ellentétek, „csak” a részletkérdésekben. Hiszen Krisztus feltámadását ugyanúgy értelmezzük. Jelenleg a különböző meggyőződések lekerekítése folyik a különféle

Pro - kontra

felekezeti fórumokon, azonban ezeket a nézeteket inkább ütköztetni kéne, így kiderülne, hogy valójában mit vallunk az adott hitkérdésben.

Korábban soha nem hallottam református előadót beszélni, ezért bizonyos szempontból újdonság volt az előadása. A terminológián felülemelkedve elgondolkodtató dolgokat mondott, de az előadás végén örültem, hogy katolikus vagyok, mert sokkal tisztább, egyszerűbb és átláthatóbb rend-

szerre van a katolikus teológiánknak - elég csak arra gondolni, hogy nekünk csak két hitvallásunk van, amit használunk, a lelkész úr, valahányszor alapokra akart hivatkozni, vagy 5 hitvallást felsorolt... Ami nem tetszett az előadás során, hogy egyáltalán nem mondott pozitív dolgokat a mai ifjúság közösség ténykedéséről. Azonban megragadt, hogy milyen lelkesedéssel tudott beszélni a saját - egyáltalán nem szerető, hanem echte református - istenképéről.

Kiigazítás

Móricz Márta Mikolt (türkiz)

Meggyőződésem, hogy az ökümené a 21. században egyik legfontosabb és legfantasztikusabb törekvésünk a kereszténységben. Hiszen egyik legjobb része az életnek, hogy MKK-s vagyok. Mert nyitott, jófej és befogadó közösséget találtam itt. Reformátusként.

Ez a cikk három dolgról szól. Sinka Domi érdekes írását kaptam kézhez, és helyre kell tennem az ő két „pumpáját” és az „egyáltalán nem szerető, de echte református istenképet”.

Pumpa egy: **„A keresztény ifjúsági közösségekre jellemző, hogy fel-felfutnak, egyszínűen növekednek, majd telítődnek, miközben »Oravec Nóra-szerű« életmód-tanácsadásos, kedveskedő buborékokká válnak, és csak azokat szippantják be, akik eddig is környéken »keringtek«, de kívülállót nem vonzanak” (bennem itt kezdett el felmenni a pumpa - én ezt azért nem így látom - nem lehet minden közösség alpha kurzus, természetesen törekedni kell a nyitottságra).**

A tiszteletes úr nem ismeri a katolikus ifjúsági közösségeket. Ő alapvetően a református életből lát

példákat, és nálunk sajnos ez a tendencia. Tényleg nem jönnek kívülállók. Ha egy-egy ifi jobb, mint amibe addig jártam, akkor váltok. De többnyire már eddig is vallásos és hívő emberekkel találkozom ott, akik szintén vallásos közegekből jönnek. A pár száz kortárs közül, akiket ismerek, és rendszeresen járnak ifjúsági közösségbe, kettőt tudok, akik „kintről” jöttek. Ez sajnos létező tendencia. Zártak vagyunk. Nem tudunk hívni és nyitni. Ha valakinek Istenről beszélünk, nem biztos, hogy neki is érthető keresztény szakzsargont használunk. Hogy magyarázod meg a kegyelmet? Bűnvallás, bűnbeesés? Messiás? Ha nem érzed, hogy szükséged van

arra, hogy megmentsenek, akkor nem akarsz egy megmentőt. Voltak vitáim barátokkal. És szembejött ez a dolog, hogy nem tudom nekik megmagyarázni, hogy miben hiszek, hogyan hiszek, miért hiszek. Mert nincs közös nyelvünk. Mert nem találok a kifejezések hétköznapi magyarázatát, és állandóan vallásos szakzsargont használok, amit a másik nem ért. Hogy vigyem így közelebb Istenhez?

A lelkész úr elmondta, hogy egy időben ő is rendkívül hiteltelen életmódot folytatott. Fontos tudni, hogy a kritikákat nagyrészt „keresztény szempontból” fogalmazzák meg. Azt a viselkedést kérik számon rajtunk, ahogy szerintük egy kereszténynek viselkednie kell, tehát tudják, hogy hogyan kéne élni keresztényként. „Ha a kritizáló nem éli meg a keresztény hitet, akkor hiteltelen” (pumpa 2: szerintem nagyon sokan vannak, akik okkal távolodtak el a kereszténységtől).

Sajnos nagyon sokan „tudják”, hogyan is kellene hiteles keresztény életet élnem. Nekem. Mert majd ha én hiteles és jó keresztény leszek, akkor talán, esetleg el fogja hinni, hogy ebben van valami. Általában szeretetlenséget szoktak rajtam számon kérni, meg hogy meg tudnak bántani, illetve, hogy ugyanaz az ember nem verhet át kétszer. „Egy kereszténynek meg kell bocsátania...” Na már most: szerintem én olvasom gyakrabban a Bibliát, és abban le van írva, hogy hogyan kellene élnem. De, ember vagyok, és emiatt nem tudok tökéletesen élni, tehát ebből következik, hogy hibázok. Megbántok másokat. De aztán bocsánatot kérek. És igen, vannak sokan, akik okkal távolodtak el az egyháztól. Miért is? Mert egy tökéletes közösséget kerestek. Mert ha benne van Isten, akkor annak jól kell működnie, és ha netán tökéletlen, akkor az már nem is jó. Miből fakad ez a tökéletlenség? Hogy az egyházban is emberek vannak. És hát mi emberek szokunk hibázni. Előelőfordul. Megbántunk másokat. És sajnos nem értik, hogy pont ez a hitünk lényege: „elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el” (2Kor 12, 8). Ezzel nem mentem fel azokat, akik hiteltelenné teszik az egyházat, vagy akik megbotránkozást okoznak. Csak arra szeretnék rámutatni, hogy amiben mi emberek benne vagyunk, az... hát, mindenképpen tökéletlen.

Azonban megragadott, hogy milyen lelkesedéssel tudott beszélni a saját - egyáltalán nem szerető,

hanem echte református - istenképéről.

Megvallom őszintén, ez a mondat nagyon fáj nekem, amikor olvastam. Egy „echte katolikus” nem tud(hat) túl sokat az „echte református” istenképéről. Beszélgettem többekkel erről az MKK-ban. És ha jól értettem, az „echte református” istenkép szigorúbb (predestináció), pedig látszatra sokkal nagyobb szabadságot ad a felekezeti gyakorlat.

Valóban nagyon nagy hangsúly van nálunk a lelkiismereti szabadságon. Mivel nem vagyunk kötelezve arra, hogy gyónjunk az eucharisziában való részvételhez. A puritánságunkhoz azonban hozzátartozik egy szinte hihetetlen, rajongó szeretet, amivel az Istent szeretjük, amint ráébredünk a megváltás lényegére az életünkben. És ott már a lelkiismeretvizsgálat adja ezt a szigorúságot, amihez a tükör a Biblia. Mert általános gyakorlat a napi szintű igeolvasás, hogy jobban és jobban megértsük és megismerjük az Istent. De... és ez egy nagyon nagy de! Rengeteg olyan történet van az evangéliumokban, ahol Jézus a beteg hite szerint gyógyít. Szóval akármelyik felekezetbe nőtt bele a hitünk, Isten van olyan hatalmas és kegyelmes, hogy a hited szerint üdvözít. Van egy fontos mondat, amit egyszer megfogalmaztam egy kedves barátomnak: én nem azért teszem a jót és élek tiszta életet, hogy üdvözüljek. Hanem azért, mert üdvösségem van. Ez a református hitforma egyik nagyon fontos része: őszintén és kételkedés nélkül hiszünk abban, hogy a megváltás már elvégeztetett, azért mi nem tehetünk semmit, hanem „csak” hinnünk kell és szeretnünk kell az Úr Jézust. „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van.” (Jn 3, 6) Meggyőződés, hogy ahogy mi hiszünk az Istent, arra nem lehet azt mondani, hogy „egyáltalán nem szerető”. Mert Isten szeretet. A szigorúság nem abból fakad, hogy Ő lenne szigorúbb, hanem, hogy egyen-egyenként vagyunk szigorúak önmagunkhoz, mert a tökéletességhez mérjük magunkat. És a tökéletességtől mi nagyon messze vagyunk.

Rólunk

Egy közösség vagyunk

Móricz Márta Mikolt (türkiz)

Első találkozásom az MKK-val a 2017-es Katalinbál volt. Jó volt látni, ahogy a lelkes emberkéek díszítik a termet, készítik elő az agapét, a teaházat... és aztán befogadtak mind a táncban, mind a társasban. Aztán elkezdtem társas közire járni. Ott is szívesen fogadtatok... How can it be? Nem értettem. De így volt.

Februárban lettem rendes közis. Türkiz lettem. Újabb identitást kaptam, közösséget, barátokat. Csatlakoztam a zenekarhoz és egy csomó közis programra elmentem. Mert jó közisnek lenni. A táborban bevontak az Egyetemes szerkesztésbe, és én örömmel vállaltam, hiszen adni is akartam.

És eljött az idei év... a zenekar már két hónapja várja a kottatartóit, de még nem jutottunk el odáig, hogy intézni lehessen. A bál munkacsoportban, a kommunikációs munkacsoportban, az összes

munkacsoportban arról lehet hallani, hogy kevés az ember. KEVÉS AZ EMBER.

Szóval kedves közis! Tudom, ez most nem lesz tőlem kedves. De ha te is legalább annyit kaptál a közitől, mint én, ha csütörtökönként jól érzed magad velünk, közöttünk, akkor szeretnék megkérni arra, hogy állj be közénk valahová. Nem, nem csinálja meg más. RÁD VAN SZÜKSÉG! Hogy miért? Mert neked vannak olyan adottságaid, amivel az általad vállalt munkakör elvégezhető. Szükségünk van rád, hogy a közit továbbra is jól működő, sokat adó közit lehessen. Hogy csütörtökönként továbbra is találkozhatunk egymással és az Istennel. Hát kérlek, kérlek, kérlek, állj be abba a munkacsoportba, amin gondolkoztál, hogy akár ezt is tudnád végezni. Mert egy közösség vagyunk. Számítunk a közire, és a közit is számít ránk. Nélküled nem megy. Te is kellesz.

Beszámoló az adventi lelkigyakorlatról

Ördög Enikő (levendula)

Az adventi lelkigyakorlat Budapestről légvonalban 138 km-re található Kunszentmártonban volt. Néhány órás vonatút és némi sötétben való tévelygés után sikeresen elértük a szálláshelyünket, a Kármelita rendházat.

Az első este tele volt lelkeségi programokkal: hosszú szentségimádás gitáros énekekkel és elmélyítő gondolatokkal, melyek között csendet tartottunk. A szentségimádás után a sokak - köztük jómagam - által félt teljes elcsöndesedés következett, tehát nem beszélgethettünk egészen a másnapi reggeli végéig. Meglepő módon nem volt ezt

olyan nehéz betartani, mert valahogy a hétköznapi rohanások, elvárások közepette nem csak jó érzés volt kicsit megnyugodni, megpihenni, hanem rájöttem, mennyire hiányzott, hogy végre csak Isten és a saját gondolataim közt legyek.

Szombat délelőtt Palánki Ferenc püspök atya tartott beszámolót nekünk elsősorban a nemrég befejeződött színódusról, mely fiatalokról szólt. Mind ezen „új” egyházi irányelvek közt elmesélte a lifestésését a pápával, illetve, hogy István atya volt a pápi szeminárium az előjárója, akárcsak Pál Feri atyának. A hallottakról és az ehhez kapcsolódva

felmerülő kérdésekről csoportbeszélgetések következtek, melyek nagyon elgondolkodtattak. A sok lélek-feltöltő program közepette maradt idő lazább tevékenységekre is, mint mézeskalács sütés, forralt bor készítés. Mindezek kellemesen elfogyasztásra kerültek a filmnézés után, „Az idők jelei” című filmet néztük meg. Természetesen spontán tevékenységekre is volt lehetőség, mint például holdfényes sétára menni a Körös parton, ahol a sötétben szinte világító fehér hattyúkat is

láttunk. A lelkigyakorlat alatt természetesen volt gyónási lehetőség, ami lehetővé tette az adventi hangulat kiteljesedését a lelkigyakorlat záró miséjén való áldozással.

Szeretném megköszönni a lelkigyakorlat szervezőinek a sok készülést! Továbbá a résztvevőknek is amiért mindenki jófej és kedves volt különösen egy „golya” MKK-sal!

„Csináljunk libás könyvjelzőt”

Péhm Julianna (levendula)

Az MKK első önkéntes programjára 2018. november 10-én, egy óbudai Máltai játszótéren Márton napja körül került sor, ehhez kapcsolódott a program is. Hét lelkes önkéntes társammal együtt lelkesen vártuk, milyen lesz a gyerekekkel kézműveskedni. Bár először a gyerekek (és azért valljuk be, mi is) tanácstalanul álltunk a feladat előtt és kissé megilletődöttek voltunk, de hamar oldódott a hangulat, és elkezdődött az alkotás! Nagyon jó volt látni és megélni, hogy a két, sőt három korosztály, óvodások-kisiskolások, fiatal felnőttek és a kicsik szülei együtt töltöttek egy délutánt, Márton naphoz kapcsolódó kézműves tárgyakat készítve, (amit a végén mi már jobban élveztünk, mint ők!) Sok lelkes kisgyerek kapcsolódott be szüleikkel együtt a kézműveskedésbe, közben áhítattal figyelték a „nagyokat”. A program végeztével még játéokra is sor került, utána pedig a kicsik alig akartak haza-

menni. Azt hiszem, ez is szemlélteti, milyen szép és jó délután kerekedett az önkénteskedésből, ahol - bátran állíthatom - egy szuper csapattal tehattük szebbé a gyerekek napját, szépen együttműködtünk és mi is gazdagodtunk. Milyen igaz, hogy jobb adni, mint kapni! Bár azért kapni is jó, de ha az ember ad, kap is!

Kíváncsian várom a következő ilyen alkalmat, ahol (spoiler következik) egy másik generáció tagjaival, idősekkel találkozhatunk majd! Habár nem tudom milyen lesz, az előző alapján bátran ajánlom mindenkinek! Gyertek, mert amennyit beleadtok, legalább annyit Ti is gazdagodhattok ilyen jó cselekedetekből!

Ui.1.: Reméljük, az önkéntes munkacsopi tagjainak száma ezek után négyzetesen fog nőni!

Ui.2.: A képek pedig még többet mutatnak a jó hangulatból, amelyben részünk volt!

A kis herceg látogatása

Matók Enikő (azúr)

Mikor Isten-országát-kereső-vándor-MKK-s (röviden: Vándor) az MKK-s Hangverseny nevéű bolygóra érkezett a kapuban a Jóisten fogadta.

– Üdvözlégy Vándor!

Hadd vezesselek körbe birodalmamban, melyben béke és szeretet honol és én vagyok az egyetlen és örök uralkodó. Jól hangzik, mi? – kacsintott vidáman.

A Vándor megilletődötten felelt a kedves szavakra:

– Minő megtiszteltetés Uram, gyönyörű a bolygód! Kérlek, vezess körbe rajta!

Az Úrnak dagadt a keble büszkeségében, míg mesélni kezdett országa pár államáról.

– Kedves Vándor, nézd például bolygómnak ezt az ékességét – mutatott a Jóisten lelkesen egy dombos vidékre. – Gondoltad volna, hogy ennyi csodásan zongorázó, gitározó és éneklő csinos ifjú hölgy és fess fiatalember van a világomon? Ők mind ott laknak és naphosszat muzsika repked az égbe a dombok közül!

Ha továbbmegyünk, láthatod ott azt a kastélyokkal és gyönyörű parkokkal borított birodalmat – mutatott egy palotákkal tömött napfényes tájra. – Na kérlek! Az ott a Benyus-Birodalom. Hallottál már róluk? Csupa királylány és királyfi, és úgy énekelnek, hogy ihaj-csuhaj! Az a kis rózsaszín kastély

ott épp négy Sivadó királykisasszonyé, ők bájos kvartettben muzsikálnak.

Ha itt elnézel balra, láthatod az MKK-közi tengert, rajta azzal a fura gályával – intett a Jóisten méltóságteljesen az azúr-kék víztömeg felé – Na abban egy viking lakik, nem tudom, honnan csöppent ide, fura szerzet, és amolyan vikinges dalokat ont magából. De ha gondolod, hallgasd meg őt is.

Aztán lássuk csak... ó igen – fordult nagy lendülettel a vízparton ülő alakok felé. – Ott az egy sajátos duónk, István és István. Gondoltad volna, hogy ők is muzsikuskodnak? Neeem, és se – vágta rá választ sem várva. – De az a szipi-szuper, hogy István zongorázik, István pedig tubázik, és Istvánék még énekelnek is! Kemény, nem? Menjünk tovább arra a hegyes-völgyes részre!

Itt sok vasúti sínünk fut, és erre a részre beköltözött egy kupac Tamás – mondta összeesküvő hangon. – Annyit tudnak mondogatni, hogy „tűz”, „szén”, „lapát”, „mozdonyvezető” meg néha „gőz”, kicsit beszűkül a szókincsük, de azért jópofa gyerekek. Pár kilométerrel arrébb, ugyanígy a síneken táboroznak Biróék is, csak ők egy Tamás nevű gőzmozdonyról énekelnek. Gyanús, tudom, de csak holnap rendel a körzeti doki... – Sóhajtott nagyot, majd leült egy sziklára.

Kezdek fáradni barátom, de még valamit feltétlenül látnod kell, ha már gyanús dolgokról beszélünk. Azon a mezőn egy BronzBoys nevű maffia

lakik. Maffiaságukat abban élik ki, hogy finnül, érted, finnül énekelnek az arcodba, és fura fejeket vágnak. De egy-két sört legurítva estefelé magam is jókat mulatok velük. – kacsintott Vándorra – Most pedig ideje nyugovóra térnem kedves látogatóm. Az én öreg lábam nem bírja ezt már, a lúd-

talpam is kezd gágogni..

– Drága jó Uram, köszönöm, hogy körbevezetett! Ígérem, híret viszem varázslatos MKK-s Hangverseny bolygójának eme galaxisban, hogy minél több látogatója legyen! Aztán vigyázzon a lúdtalpával, és Isten áldja!

II. MKK-s hangverseny

Kovács Péter (azúr)

A november 23-án, 18 órától kezdődő hangverseny a Pannonia Sacra Katolikus Általános Iskolában került megrendezésre. Habár a művek egyaránt szórakoztattak min-

hangok nem versenyeztek, mégis elérték a céljukat. Mikor az előadók zenéltek, ezek a kis apró zenealkotók vígan szétrohantak az előadóteremben, és fejest ugrottak a nézők lelkébe, mert ott érezték magukat igazán otthon. Különböző tulajdonságú melódiaszemcsék költöztek belénk: egyesek lassabb, komótosabb kocogással, mikor nyugodtabb stílusú zene szólt, mások pedig gyors futással, ha pörgős dal hangzott el. Néha fülbemászó ritmusjátékokat hallottunk, ekkor a dallamnak kevesebb szerep jutott. Az előadók használtak gitárt, ukulelét, zongorát, fuvolát, tubát, hegedűt, sőt beépített hangszert is, a hangjukat. Elárasztották a termet fiatalabb művek és olyanok is, melyek a múltat idéz-

ték fel, talán az időutazás mégiscsak lehetséges. A meglepetésekkel teli zenei változatoság ellenállhatatlanul dinamikussá varázsolta a hangulatot! Idegen nyelvű és hazai művek egyaránt szórakoztattak min-

ket. Úgy gondolom, hogy határtalanul határozottan megérte részt venni ezen a hangversenyen, és az emlék örökké fiatal marad. Az előadóterem falai még mindig őrzik a zenéket, szívesen lennék az a fal. ☺

*„Lehet egy dal, vagy ritmus, vagy zaj,
egy árva hang, egy jel.*

*A zene az kell, hogy ne vesszünk el,
hogy mégse adjuk fel.*

*Mert a jó, a rossz csak szó,
olyan, ami sokszor változó,
de egy ismerős hang az megmarad,
máris érzed, hogy védve vagy,
a dal egy biztos hely”*

(részlet a Valahol Európában c. musicalből).

***„Aki énekel, kétszeresen
imádkozik.” (Szent Ágoston)***

Interjú Ildikó testvérrel

Sinka Domonkos (tejszín)

Ildikó testvérrel valószínűleg már mindannyian találkoztak az agapé alatt és többünk beszélgetett is már vele a „Szerzetes meghallgat” lehetőség keretében. A mentálhigiénikus végzettségű szerzetesnővel interjúnkban életútjáról, hivatásáról, szerzetesközségéről, a Szociális Testvérek Társaságáról és az MKK-ról is beszélgettünk.

Először is, mesélj egy picit magadról.

Székesfehérváron nőttem fel, egészen rendbe lépésemig ott éltem. Öten vagyunk testvérek, én a negyedik vagyok a sorban

Hogyan kaptad a hivatásodat?

Ez egy hosszú történet, de megpróbálom röviden elmondani. Vallásos, vallásgyakorló családban nőttem fel, kéthetes koromban voltam először templomban. Testvéreim közül velem volt a legtöbb gond, a katolikus általános iskolából is ki akartak rúgni. A hivatásom úgy indult, hogy egyszer elmentem egy kenutúrára olyan fiúkkal, akik ezotériában hittek, de keresték nagyon a hitüket. Sokat beszélgettünk a hitről. Ekkor én is el kezdtem keresni a saját hitemet, hogy én miben és miért abban hiszek. A velük való beszélgetés révén kerültem egyre közelebb Istenhez. Először itt döntöttem amellet, hogy katolikus leszek, láttam, hogy itt van az igazság. A következő fontos fordulópon az életemben egy szentségimádás volt, ahol lényegében azt éltem meg, hogy Jézus arra hív hogy őt kövessem. Ez nagyon erős kegyelmi tapasztalatot jelentett számomra, mert nem tudtam sokat a szerzetességről, de az után a fél óra után úgy álltam fel, hogy én szerzetes szeretnék lenni. Azt is éreztem, hogy Isten bizonyos szempontból teljesen szabadon hagy, hogy én szerzetes leszek vagy nem, neki az a lényeg, hogy őt kövessem. Én azt éreztem, hogy ez az az út, ahol iga-

zán az lehetek, aki én vagyok.

Miért a Szociális Testvérek Társaságát választottad?

Hosszú út volt, míg eljutottam a társaságig. Ami nagyon fontos volt nekem az elején, hogy emberek között szolgáljak. Nem elvonulva, hanem közöttük. A szociális testvérek között, azt tapasztaltam, hogy itt otthon vagyok, itt az lehetek, akinek lennem kell. Végül 2007-ben léptem be a társaságba; az örökfogadalmat 2015-ben tettem le.

Mesélj röviden a Szociális Testvérek Társaságáról és lelkiességéről is!

A Szociális Testvérek Társasága egy magyar alapítású rend. Az ipari forradalom után jött létre, választ próbált adni az akkor megszülető ínségre. A Katolikus egyház nagyon eltávolodott az elszegényedett iparos emberektől. Fontos küldetésünk, hogy ott legyünk közöttük. Mindig készségesnek kell lenni, hogy választ tudjunk adni az idők jeleire. A szociális szó is nagyon fontos számunkra. Eredeti latin értelmében azt jelenti, hogy emberek-

kel foglalkozó, szóval nem feltétlenül szociális munkát végzünk, de olyat, ami az emberekkel foglalkozik. Az a szép benne, hogy bár benedeki gyökerei vannak (Szent Benedek regulájára épül a szabályzatunk), de „szentlelkes”, azaz rugalmas, és mindig kész az újra választ adni.

Te rendházban laksz, de nem mindegyikötök. Inkább az a jellemző, hogy egy közösségben vagytok együtt?

Nem, inkább az a jellemző, hogy öt-hat fős közösségekben lakunk, kilenc rendházunk van Budapesten. Én egy viszonylag nagy rendházban lakok, ahol most 11-en vagyunk. Ott van a noviciátus is – most több noviciánk is van.

Ha jól tudom, akkor az MKK-val való kapcsolatod a Krakkói Ifjúsági Világtalálkozóval kezdődött. Hogyan kerültél hozzánk, és miért pont minket kísértél? Személy szerint milyen szinten vettél részt előtte a szervezésben?

Valójában már régebb óta kapcsolatban vagyok az MKK-val. Előtte dolgoztam a Katolikus Ifjúsági Mozgalomban, ahol két MKK-s munkatársam is volt. Ha megszorultunk és bármilyen önkénteskedésben segítségre volt szükségünk, mindig az MKK-hoz fordultunk. Már akkor megismertem, hogy lehet az MKK-s fiatalokra támaszkodni. Az Ifjúsági világtalálkozóban én már szervezőként nem vettem részt, ott Rita testvér volt a szervező. Korábban nagyon sok Taizé találkozót szerveztem, és voltam kísérő, ezért ő megkért, hogy itt is legyek. Teljesen véletlen volt, hogy az MKK-s buszra kerültem, aminek nagyon örültem.

Végül hogyan csatlakoztál, hogyan kerültél hozzánk? Előtted Rita testvér volt nálunk, de neki más elfoglaltságai támadtak.

Amikor először megérkezett a kérés, és az előljárom Rita testvért küldte el, kicsit vérzett a szívem, hogy miért nem engem, mivel már akkor szerettem volna jönni. Amikor Rita el kezdte mondani, hogy neki másfelé vezet az útja, lelkesen jelentkeztem. Végül az előljárom is rábólintott, hogy én jöjjek.

Az MKK-n belül miben látod a személyes küldetésedet? Szerinted mi az a feladat, ami rád vár közöttünk?

Egyrészt jelen lenni, és itt lenni köztetek. Másrészt én nagyon-nagyon szeretem a beszélgetéseket és mindig nagyon jól esik, ha valaki megtisztel a bizalmával. Leginkább ebben látom a küldetésemet; ebben a szakképzettségemnek megfelelően és a hitem alapján is segíthetek.

Most már elég régóta benne vagy a közösségben. Milyennek látod az MKK-t így belülről?

Nagyon meglepő volt, amikor a közitáborban csatlakoztam az MKK-hoz, hogy ez egy mennyire jól működő közösség, mennyire ki van találva minden. Eleve az egész felépítése gördülékeny, már szinte önműködővé válik – ezen is meglepődtem. Ami még tetszik, hogy mindenki megpróbálja beleadni azt, ami az ő adottsága. Nagyon életerős közösség, tele van lehetőségekkel. Tetszett, amikor Tamás mondta, hogy a lelkeséget és spiritualitást szeretné erősíteni a közösségben. Erre jó példa a kezdőima átalakulása. Azon is nagyon meglepődni, hogy egy csoport milyen mély gondolatokat tud kérdéseket feltenni, illetve imát választani. A témák lényegét finom érzékkel találják meg. Főleg a budapesti egyházban, de a magyar egyházban is ez egy nagyon fontos közösség. Ide bárkit büszkén hívnék, hogy ilyen a mi egyházunk.

A missziós kereszt nálunk

Pákozdi István

A 2020-ban megrendezésre kerülő Eucharisztikus Kongresszus ún. missziós keresztje egy estére a budapesti rk. Egyetemi Lelkészség vendége volt a múlt év december 6-án. Fogadásakor Fábry Kornél a Kongresszus főtitkára, aki diákkorában a Lelkészség aktív ministránsa volt, szólt az esemény jelentőségéről, majd Pákozdi István egyetemi lelkész ismertette Ozsvári Csaba, a Schönstatt Mozgalom volt tagjának, ötvösművésznék a hatalmas alkotását. A kereszt nemcsak kiemelkedő képzőművészeti alkotás, de többszörös ereklyetartó is: a Szent kereszt ereklyén kívül még 27 szentnek és boldognak az ereklyéit is magában foglalja, olyan szentekét, akik a magyar kereszténység építői voltak a múltban és korunkban egyaránt. A kitett Oltáriszentség előtt szentségimádás kezdődött, amelyen a Lelkészség legnagyobb közösség-

ének, az MKK-nak több mint száz tagja imádkozott együtt. Az adoráció során gitáros énekek között elhangzott többek között a Kongresszus felajánló imádsága, Babits Mihály: Eucharisztia című verse, Carlo Maria Martini bíboros meditációja.

Közben öt papnál szentgyónást lehetett végezni és a meggyóntak egy-egy égő mécsest helyeztek el a kereszt lábánál. Az esemény az új közösségi teremben folytatódott agapéval, ahol nagy örömmel értékelték az új terem tágasságát. Az est a természet először birtokba vevő egyetemisták záró imádságával ért véget, melyben elénekelték a Pál utcai fiúk slágerét, a „Mi vagyunk a Grund”-ot: „nekünk ez a hazánk... innen soha el nem szaladunk... mért félnénk, mért élnénk, ha nem egy álomért?

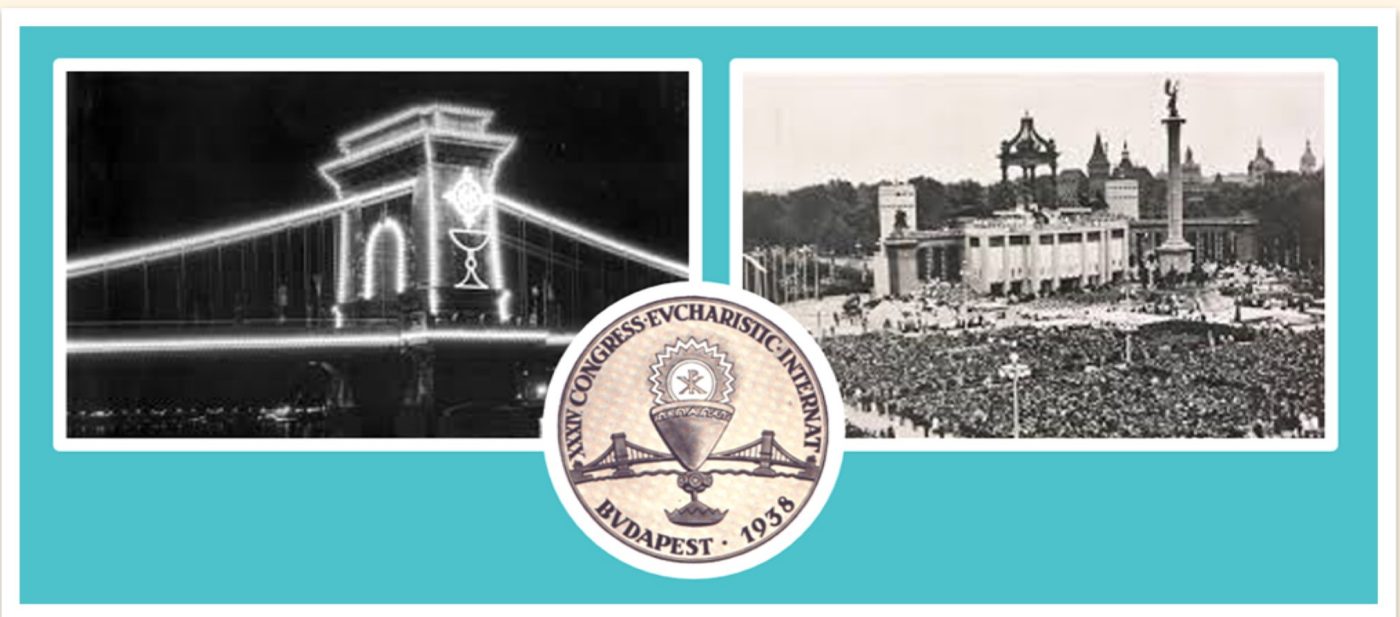
A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve

Sivadó Brigitta (bíbor), Sivadó Mónika (bronz)

1938 után 82 évvel, 2020-ban ismét Budapesten kerül megrendezésre a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK). Missziós küldötként bő két éve kísérhetjük figyelemmel e nagyszabású esemény előkészületeit, február 16-án is egy ilyen alkalmon vettünk részt. Bár a dátum még távolinak tűnhet, számos lehetőség van, hogy már most ráhangolódjunk erre a szép ünnepre:

zetközi Eucharisztikus Kongresszus, Budapest. A programokra 2019 szeptemberétől lehet majd regisztrálni... De mire számíthatunk?

- nyitómise: elsőáldozók miséje a Puskás Ferenc Stadionban
- zárómise a Hősök terén
- Kulturális és lelki programok

2019. ápr. 13-14.: Vivicitá futás, 7 km-es táv (az egyenpóló azt szolgálja, hogy a megmutathassunk, hogy keresztényként jelen vagyunk a világban)

2019. máj. 8. 18:00: Szentmise a Mátyás templomban, melyen 90 ország képviselőit fogadjuk

2019. jún. 10.: Karizmák ünnepe

2019. jún. 22.: Úrnapi világméretű szentségimádás

2019. jún. 28-30.: BALAKAT (Ifjúsági szentségimádási hétvége Balatonfűzfőn)

2019. szept. 21.: Forrásfont

2019. nov. 23.: Krisztus Király vigília, világméretű szentségimádás

2020. szept. 13-20.: NEK, Budapest

2020. szept. 13-20.: 52. Nem-

- Katekézis, tanúságtételek, fakultációk

- Szentségimádás a Szent István Bazilika előtt

- Szentmise a Kossuth téren, majd gyertyás körmenet a Hősök teréig

- ministránstalálkozó (szept. 19-20.)

- családi nap a Margit-szigeten

- ifjúsági programok (szept. 17-20.), pl. Ifjúsági est a Papp László Sportarénában (szept. 18.)

Naprakész információkért látogassatok el az esemény folyamatosan frissülő honlapjára

(iec2020.hu), fb-oldalára, de YouTube csatornája és Instagramja is van a NEK-nek! A YouTube csatornán többek között megtalálhatjátok Kornél atya misevlogját

A kiégésről a Bibliában

Kiss Máté—777blog.hu

Modern világunkra nagyon jellemző, hogy sok dolog, aminek régen komoly jelentősége volt (hitvallás, család, házasság, identitás) mára sajnos elvesztette a jelentését nagy általánosságban. Ez pedig végső soron ahhoz vezet, hogy egyre több a kiégett emberi élet. Azonban találkozhatunk ilyenekkel a Szentírás lapjain is. Lássuk, ők hogyan birkóztak meg ezzel a problémával.

Még ha nem is olvastuk a Bibliát, akkor is fel tudnánk sorolni rengeteg szereplőjét, hiszen olyan személyek, mint Mózes, Dávid vagy maga Jézus nyugati kultúránk szerves részei. Viszont ha vesszük a fáradságot, és el is olvassuk ezeknek az embereknek a történeteit, akkor láthatjuk, hogy számtalan nehézségen kellett átmenniük életük során.

Sőt, nem egy esetben látszott olyannak, mintha ők is kiégték volna.

Bizony, Isten nagy emberei is olykor eljutottak olyan mélypontokra, amikor nem érezték jól magukat lelkiileg, nem érezték Isten közelségét és támogatását, valamint létezésük értelmét. Azonban ahhoz, hogy kiégésről beszéljünk, egy folyamatosan fennálló állapotnak kell lennie az adott személy életében. Érdekes, de még így is találunk olyanokat, akik megmaradtak hosszabb ideig abban az állapotban, mégis kijöttek belőle, és visszataláltak élethivatásuk útjára. Nézzünk is meg három ilyen tipikus embert a Bibliából:

Jeremiás – „Rászedtél Uram, és én hagytam, hogy rászedj!”

Jeremiás próféta életének nagy részét az Úrért való buzgalom töltötte ki. Látomásaiban megértette, hogy a nagy jólét ellenére veszély fenyegeti Jeruzsálemet és a Választott Népet, és éppen ezért próbálta meggyőzni kortársait, még a királyt is, hogy térjenek meg Istenhez. Kezdeti nagy lelkesedése ellenére hamar szembe-sült azzal, hogy szinte süket fülekre talált az ő mondanivalója. Ráadásul még ki is nevték, és gyakran kicsúfolták.

Nevetségessé váltam napról napra: Aki csak lát, mind kicsúfol. Ahányszor csak beszélek, azt kell kiáltanom, azt kell hirdetnem: „Erőszak! Romlás!” Az Úr szava így mindennap gyalázatomra vált és csúfságomra.

(Jer 20, 7-8)

A fenti idézetből is látszik, hogy Jeremiás is gyakran belefáradt a feladatába. Amit nem is csodálhatunk, hiszen Isten figyelmeztetését kellett hirdetnie, mely így büntetésképpen jelent meg. Az emberek természetesen nem akartak erre figyelni, hiszen jól éltek. Aztán nem sokkal később a Babiloni Birodalom leigázta az egész országot.

Mégis mi adott erőt ennek a megtört férfinak, hogy kiszálljon a kiégettségéből? Nézzük csak meg hogy folytatódik a fenti idézet:

Már azt gondoltam: Nem törődöm veled, nem beszélek többé a nevében. De ilyenkor mintha tűz gyúlt volna szívemben, és átjárta minden csontomat. S ha megfeszítettem erőmet, hogy ellenálljak, belefáradtam és nem tudtam elviselni. Hallom sokak gyalázkodását... De az Úr, mint hős harcos, mellettem áll. (Jer 20, 9-11)

Istennek szolgálni nem egy akármilyen feladat. Az egész lényünket megérinti, mert nem földi javakkal kecsegtet annak elvégzése, hanem egész létezésünknek ad értelmet. Jeremiás is tisztában volt vele, hogy nem karrierből állt prófétának, hanem megértett valamit Isten üzenetéből, amiről érezte, hogy mindenképpen tovább kell adnia, különben beleőrül a közömböségbe.

Jób – „Az Úr adta, az Úr elvette, legyen áldott az Úr neve!”

Ugye mindenki ismeri Jób történetét? Még azok is ismerik, akik úgy különösebben nem szokták olvasni a Bibliát, hiszen több más helyen is feldolgozták már. Jób, istenfélő, vagyonos és becsületes ember volt, szinte mondhatni, hogy kora ideálja. Aki olvasta a történetének elejét arra gondolhatott (vagy gondolhat manapság is), hogy bárcsak ő lehetne Jób.

Egészen addig, amíg az ördög hatására egzisztenciális válságba nem kerül. A Gonosz Lélek meg akarja győzni Istent, hogy még a legistenfélőbb embereket is meg lehet törni. Ezért mindenét elveszi Jóbna, a vagyonát, az egészségét, a családját, összességben az egész emberi méltóságát. Ekkor Jób is elérkezik a mélypontra, kifakad:

Vesszen a nap, amikor világra jöttem, az éj, amelyen azt mondták: „Fiú fogantatott.” Igen, legyen az a nap sötétség! Az Isten odafenn ne törődjék velem, ne is ragyogjon fel annak a napnak a fénye! Borítsa éjszaka és sűrű sötétség, nehezedjenek rá gomolygó fellegek, tartsa rettegésben nappali sötétség! (Jób 3, 3-5)

Nagyon kemény és súlyos szavak ezek. Olyanok jutnak ennyire mélyre, akiknek már mondhatni tényleg minden mindegy. Szinte hajléktalanná vált, egyik napról a másikra. Ráadásul megjelentek a barátai is, akik szánakozva, de a maguk igazától eltelve bizonygatják Jób-nak, hogy vétkezett, azért került ilyen mélységbe. Azonban Jób-nak volt egy komoly önismerete. Tudta, hogy ártatlan, ez mind, ami történik, csupán a dolgok szerencsétlen kimenetele.

Egyrészt ez a magabiztossága segítette neki abban, hogy kimásson a gödör aljából. Azonban ez is önmagában kevés lett volna mindehhez, ha nem találkozott volna Isten mindenhatóságával. A saját szemében ugyan igaznak látta magát, de az egyik barátja, Elihu figyelmeztette, hogy Isten előtt senki sem mondhatja magát igaznak. Jób pedig alázatosan belátta, hogy legyen bármennyire ártatlan, sosem az övé az utolsó szó, és ebből a felismerésből tudott újra felállni.

Most már tudom, hogy akármit megtehetsz, nincs gondolat, amely neked lehetetlen. Én borítottam tervedet homályba, olyan szavakkal, amelyekből hiányzik a tudás. Azelőtt csak hírből hallottam felőled, most azonban saját szememmel látalak. Ezért visszavonok mindent és megbánok, porban és hamuban! (Jób 42, 2-6)

Jónás – „vedd el tőlem az életemet, mert jobb nekem a halál, mint az élet.”

Szegény Jónással kapcsolatban mindenkinek először egy tengeri emlős, és a vele átélt kalandok ugranak be. Így adódna a lehetőség, hogy Jónás példájából ezt emeljem ki, mint a kiégés megélését, azonban mégsem így döntöttem. Jónás történetében ugyanis máshol jelenik meg ez a törés, mégpedig akkor, amikor már elvégezte a feladatát. Miután beszélt Ninivében a

város bűnéről, és felszólította őket, hogy térjenek meg, elment, és magában mérgeződve táborot vert a várossal szemben, hogy premier plánban láthassa annak elpusztulását.

Miért is volt kiégve? Tisztában volt azzal, hogy az Isten irgalmas, ugyanakkor tudta azt is, hogy Ninive nem csak bűnös város, de pogány is! Két rossz pont. Elkönnyelte magában, hogy ennek már lőttek, itt már a csoda sem segíthet. De ami a legrosszabb, hogy ő maga teljesen fölöslegesen ment el, fölöslegesen volt a cethal gyomrában, mert a munkájának nem lesz semmi értelme. Sőt, adott helyzetében azt látta, hogy egész életének nincs semmi értelme.

Ekkor Isten egy nagyon szép leckét adott a sértődött zúgolódó Jónásnak. Egy ricinusbokrót növesztett neki, ami árnyékot adott, ezért örült neki. Isten másnapra viszont ki is szárította, ami természetesen felbosszantotta főhősünket.

Ekkor az Isten így szólt Jónáshoz: „Azt hiszed, jogos a haragod a ricinusbokr miatt?” Azt felelte: „Igen, jogosan haragszom, egészen a halálig!” Erre az Úr azt mondta: „Bánkódsz emiatt a ricinus miatt, jóllehet nem is gondoztad és nem is neveltetted. Az egyik éjjel felnőtt, a másik éjjel elpusztult. Hát akkor én ne irgalmazzak Ninivének, a nagy városnak, amelyben több mint százhuszezer olyan ember van, aki még nem tud különbséget tenni a jobb és a bal keze között, és igen sok állat?” (Jón 4, 9-11)

Sokszor mi is azt hihetjük, hogy jogos a haragunk, még ha olyan dolgokat is veszítünk el, amiket könnyen szereztünk meg. Isten azonban mindennek a gondviselője, szívéen hordozza minden ember problémáját. Neki jelent csak igazán nagy áldozatot hozni, hogy ne csak az apróságokat, hanem mindenki életét megmentse. Arról már nincsen történet, hogy Jónásra ez milyen hatással volt, minket azonban győzzön meg, hogy Istennek ránk is gondja van személy szerint, és ha alázatosan hallgatunk rá, akár mások által, akár a saját lelkiismeretünk által, akkor meg fogja adni a segítséget, hogy felálljunk a kiégésből.

„Ne féljete azoktól, akik a testet megölik, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljete, aki mind a lelket, mind a testet elpusztíthatja a gyehennában.” (Mt 10,28)

Nekünk
tetszett

Mindszenty József boldoggá avatása

Székely János

Ferenc pápa február 12-én jóváhagyta azt a határozatot, amely megállapítja, hogy Isten szolgája Mindszenty József bíboros, esztergomi érsek, Magyarország prímása hősiességekben gyakorolta a keresztény erényeket. Dr. Székely János megyéspüspök nyilatkozata.

Hálával és örömmel van tele a szívünk, amiért Mindszenty Bíboros boldoggá avatásának első szakasza – hosszú előkészítő munka és sokak kitartó imádsága után – pozitív eredménnyel lezárult, és immár csak a közbenjárására történt és orvosilag nem magyarázható csodálatos gyógyulás hivatalos elismerése van hátra a boldoggá avatásáig.

Isten szolgája, Mindszenty József Bíboros a Szombathelyi Egyházmegye területén található Csehimindszent szülőtte. Szombathelyen a Premontrei Gimnáziumban tanult és itt volt seminarista, Rábapatyon volt káplán, majd Zalaegerszeg apátplébánosaként szolgált az egyház és hazánk lelki megújulásáért. Plébánosként hetente egy napot a legszegényebbek kéréseinek meghallgatására szánt, akiket igyekezett sokfajta módon (pl. tűzifával, élelemmel, ruhával, cipővel) segíteni. Minden évben kb. 35 szegény diák taníttatását fizette. Védelmére kelt a kigúnyolt roma gyerekek az iskolában, és néma tüntetésként karon fogva sétált a rabbival Zalaegerszeg főterén. Szót emelt, kiállt a szovjet hadsereg által meggyalázott kb. 200 000 magyar lány és nő érdekében, tiltakozott a nyilas fordulat ellen, a kommunista diktatúra kiépítésének éveiben

ben védeni próbálta az egyházi iskolákat. Zalában 34 plébániát, 8 új katolikus iskolát, 3 egyházi kollégiumot alapított. Utcaapostolokat bízott meg a hívek látogatásával, 15 ezer hívét szinte kivétel

nélkül név szerint ismerte. Adventben és Nagyböjtben hetente kétszer kenyéren és vízen böjtölt, igen gyakran a földön aludt, és amíg csak tudott, mindig térden állva gyónt. A világháború utáni óriási szegénységben nem volt hajlandó bőséges ebédeken részt venni, sok esetben tiltakozásként felállt a leves után. Végtelenül tisztelte és szerette az Édesanyját. Esztergomi székfoglalási szentmiséjén úgy akarta, hogy az Édesanya legyen a bevonulási menet élén. Amikor a kirakatper előkészítésének kínzásai és

magaláztatásai, majd a börtönévek után az 1956-os forradalom kiszabadította, ezt mondta a rádióban: „Senkivel szemben nem őrzök haragot a szívemben.” A hit, a bátor kiállás, a hűség tanúja volt az európai történelem talán legszörnyűbb, legembertelenebb diktatúráinak idején. Isten igaz embere egy nagyon sötét korszakban.

Bárcsak minél többen követnék őt hitében, hűségében, szegények iránti szeretetében! Hálát adunk életének példájáért, és imádkozunk továbbra is azért, hogy mihamarább a boldogok sorában tisztelhesük Isten szolgáját, Mindszenty atyát, a tiszteletre méltó és mártírsorsú bíborost.

Szombathely, 2019. február 15.

The humorous husband, father of 6, and ambassador to the Vatican

Salvador Aragones - Aleteia

The spirit of service of the Austrian ambassador to the Holy See is marked by his aristocratic Christian roots.

Eduard Habsburg-Lothringen is 51 years old and belongs to a deeply-rooted European aristocracy. His family reigned in Germany, Austria, Hungary, and Spain (with Carlos I). His great-grandparents were the Emperor Francisco José I and his famous wife, Sissi. Eduard himself is also known as Archduke Eduard of Austria. Today, he is a Hungarian-German writer, diplomat and social media personality who has served as ambassador of Hungary to the Holy See since 2015. He and his wife, Baroness Maria Theresia von Gudenus, have six children.

His family ruled Austria-Hungary with the title of Emperor of the Holy Roman Empire. November 11, 2018 marked the centenary of the family's abdication. Unlike in some countries where the royalty has renounced its political power, this abdication was not so much binding as definitive; the door is still open to future generations of the Habsburgs should some form of monarchy return. Today, the family maintains its line of succession of royal blood, and family members still usually marry other European aristocrats.

The Habsburgs also have a strong Catholic tradition. Eduard has a brother who is a priest, and Pope John Paul II beatified his relative, Blessed Charles of Austria, the last emperor of Austria and King of Hungary.

A family tradition of service

The Jesuit magazine of North America, *America Magazine* – *The Jesuit Review*, recently published an interview with Eduard Habsburg, in which Sean Salai, S.J., asked him how he combines his family history with an office of public service.

He replied that for centuries, “Most Habsburgs have been raised to serve their country or their empire. Service is deeply in our genes.” He added that they also have “a strong feeling for Europe and the peaceful living-together of different nations under one roof – this is also something of a family heirloom.” As far as becoming ambassador is concerned, he had this to say: It’s “a job I would have never guessed I would have. Fate (or God) has a great sense of humor.”

Saints that inspire him

When asked about his role models in the faith, the archduke responded: “I’ll admit to being old-fashioned: Quite a few of

my favorite saints are men.” He mentioned St. Thomas More, who “tried to balance things as long as he could, spoke very clearly when necessary and had this incredible sense of humor literally to the last minutes of his life,” said the ambassador. He also acknowledged his love for Pope Gregory the Great “for doing the right thing at a very difficult time of chaos and war.”

He also mentioned his patron saint, Edward the Confessor, a man “whose reign was one of the very few peaceful ones of his time,” and Blessed Karl of Austria (his relative) “for balancing being an Emperor and a great family father in a time of total breakdown. You see the pattern: Men who did the right thing in very difficult times,” he explained to the journalist who interviewed him.

He also explained his love for Hungarian Cardinal Mindszenty, “who stood up first against Nazism and then against Communism. I sincerely hope he’ll be beatified soon.”

“There’s one great female exception. My favorite spiritual writings are the autobiographical writings of St. Therese of Lisieux. She’s a giant in a small Carmelite cell,” the archduke added.

A man of prayer

The ambassador is also a man of prayer. As he explained in the interview, he manages to pray Lauds almost every day, as his “central and

most important prayer time.” How does he manage it? “I do it before we wake up the kids, with a steaming cup of coffee, which of course reminds me of the old Jesuit and Dominican joke about whether you’re allowed to smoke while praying.” He went on to say: “I try to sing my lauds. I have really found that ‘he who sings prays twice.’”

He also appreciates praying with his children at lunch or at night, because he tries to use them as “real prayer times and not just as some ritual.” He also attends Mass whenever he can during the week, he explained.

Finally, the interviewer wanted to ask him if his family still hopes to recover his titles and if in the future he could aspire to the Austro-Hungarian throne, a topic about which he did not want to speculate. When asked, he laughed a little and answered, “Ha, ha, ha. I won’t answer this one. Better keep ‘em guessing.”

Bezária

Nagy Ákos (bronz)

Egyszer volt, hol nem volt, túl a Lakat-hegyen és a Retesz-hágón, volt egyszer egy kis városska, melyet Bezáriának hívtak. Bezária egy sziklával körülrárt, hatalmas völgyben feküdt, a települést vastag, magas falak vették körül. Nevezetessége abban állt, hogy bárki, aki magányosnak, végtelenségig boldogtalannak érezte magát, végső kétségbeesésében lábainak engedve ide jutott el. Bezáriába nem volt nehéz bejutni, hatalmas fából készült, korhadoszó kapuja tárva nyitva várta a betérőket. S hogy miért tárva nyitva? Ugyanis, aki egyszer ide betette a lábát, biztos lehetett abban, hogy élete végéig magányos maradt, így eszébe sem jutott, hogy elhagyja a várost.

Bezária minden körülményt biztosított a magányra. A frissen érkezettek először és utoljára találkoztak egy emberrel, aki éjjel-nappal a városkaput őrizte, és különleges képességének köszönhetően az emberek szívébe látott, mennyire igazi elhagyatottságuk. Amint az új lakót végigmérte, és valóban magányosnak találta, szótlanul hatalmas tömbökben álló kövekre, fákra és építkezéshez alkalmas eszközökre mutatott, amiből mindenki értett. Bezáriát senki sem tudja, ki alapította, annyi biztos csak, hogy egyedül tette. A városban a házak mértani pontossággal a lehető legmesszebb épültek egymástól, és bár mindegyik épület különbözött a másiktól, közös vonásuk volt, hogy apró ablakokat vágta a házak oldalába, melyeket gondosan redőnnyel, spalettával láttak el. Az ablak csak arra szolgált, hogy amikor épp esőhöz gyülekeztek a viharfelhők, egy-egy tekintet bánatosan az ég felé meredhessen.

A város lakói nem ismerték egymást. Minden rendezvény szigorúan zártkörű volt, a kórházban csak zárt osztály létezett egyszemélyes szobákkal, melyekben mindenki magáról gondoskodott, világítás nem volt az állandó rövidzárlatok miatt, a lakosok záros határidőkben gondolkodtak, és csak zárójelben

teszem hozzá, hogy a saját problémáikat zárt ajtók mögött igyekeztek megoldani. Enni csupán kétszer ettek, akkor is csak keveset, hiszen bú volt ebédjük és bú a vacsorájuk.

Történt egyszer, hogy Bezária városkája elé egy koros, út porával lepett vándor érkezett, aki a vidék kopár tájain barangolva örömmel fedezte fel a völgyben az élet valamiféle furcsa jelét. Késő este lehetett, mikor megérkezett, és a város kapuinak nyitottsága nem várt meglepetésként fogadta. A kapuőr hangozó horkolása egyből jelezte számára, hogy valóban lakják a szemre elhagyatottnak tűnő várost. Szállás reményében határozott lépésekkel indult a város falain belülré. S hogy az őr miért nem ébredt fel? Talán azért, mert a vándor szívében nem érezhetett magányosságot, nyoma sem volt az életuntságnak, a kiábrándulásnak, így érzékeny „mérője” nem jelezte jövevény érkezését. A vándor világítás hiányában csak a hold halovány fényére hagyatkozhatott, és úgy döntött: keres egy biztonságos helyet, ahol éjszakára meghúzhatja magát, s majd reggel keres egy helyi lakost, aki útba igazíthatná. Miután bevette magát a városfalakon belülré, egy üres térre érkezett, ahol botját és tarisznyáját letette, megette a kevéske, magával hozott vacsoráját, s feje alá téve batyuját a szabad eget nézve merült kis idő után álomba.

Reggel meglepően kipihent volt, ugyanis a nyomasztó csend ébresztette fel, mikor a nap már rég az égen munkálkodott, igaz a felhők megtörték a sugarak akadálytalan ragyogását. Felült, és csodálkozva tekintett körbe a végelethetetlen városra. A síri csönd nem oszlott, sehol nem látott embert, így gondolt egyet, és hosszú, őszes szakállán végigsimítva elindult az első ház felé. Amint odaért, határozottan koppantott egyet a vastag faajtón. A kopogás nagy visszhanggal harsított a város némaságába, ám hiába próbálkozott, feleletet nem kapott. Több sikertelen

próbálkozás után úgy döntött, továbbáll, és szerencsét próbál a szomszéd házában. Néhány perc séta után oda is ért, majd ismét, immár két kopogással próbálkozott, hiába. Kíváncsisága szomjúságával párhuzamosan nőtt, s meg sem állt a következő építményig, majd onnan is tovább. Néhány órája próbálkozhatott, amikor egy házból motoszkálások zaja szüremkedett ki. A vándor figyelmesen fülelt, majd lábait szedve a hang irányába indult. Végül odaért egy kör alaprajzú házacska-hoz, melyen az ajtó mellett egy redőnyözött ablakot látott. A vándor ismét felemelte kezét, ujjait ökölbe szorította, és az eddiginél határozottabb és reményteljesebb kopogást hallatott. Egy perc feszült várakozás után a redőny bizalmatlanul, néhány ujjnyit megmozdult, s a rések között egy szempár gyanakvó tekintete tűnt fel. A vándor örömeiben felkiáltott:

- Adj' Isten! Messzi földről jött vándor vagyok, elfáradtam, s nagyon megköszönném, ha ajtót nyitna nekem!

- Hogy mit csinálnék? – kérdezte ijedten egy idősödő, fátyolos női hang, amely úgy szólt, mintha évek óta nem vette volna igénybe egyetlen hangszálát sem.

- Ajtót nyitna, az Isten áldja meg! Őszintén hálnak lennék, s amivel csak tudom, meghálálnám.

A redőny hangos puffanással újra legördült, s újabb néhány perces némaság következett. De a vándor reménye nem volt hiábavaló, a faajtón előbb kattant egy retesz, csörrent egy kampó, fordult egy zár, majd még egy, és végül egy nagy bútor is nyekeregve arrébb csúszott. Az ajtó kitárult, s a sötét házból egy összemert, szürkés színű, kötényruhás hölgy lépett a küszöbre, miközben szemét eltakarta a ritkás napsugarak rég nem látott szokatlansága miatt. Vele szemben egy fehérszakállú, hajlott hátú, kristálytisza tekintetű férfi állt, ráncokkal telt arcán mégis mosoly játszott. A vándor görnyedt háta ellenére mé-

lyen meghajolt, és szemeit jótevőjére szegezve köszönetet mondott.

- Örök hálám kísérje, amiért meghallgatta segítségkéremem! S ha nem sértem meg, adna nekem egy néhány kortynyi vizet, hogy szomjamat csillapítsam? Jótettét pedig meghálálom: a kopár udvart behintem, az gazdagon zöldell majd a háza előtt, s nem lesz olyan ember, aki csodájára ne járna a városból.

Az asszony egy valaha fehér csuporban vizet hozott vendégének, aki néhány cseppet annak alján hagyott, megköszönte a frissítőt, majd ígéretéhez híven munkához látott. Tarisznyájából lépésenként szórta a magvakat, majd mikor az egész területet bejárta, a csupor alján maradt vizet széthintette. Egy szempillantás sem telt el, s a földből virágok, cserjék és fák kezdtek nőni szemmel alig követhetően, mintha a néhány csepp vizet felszívva igyekeztek volna behozni a sokéves lemaradást. Az asszony a virágok és gyümölcsfák közt szavakat sem talált, s többé már a nap-sütés sem zavarta. Mikor feleszmélt, tekintete a vándort kereste, ám hiába fürkészte a tájat, sehol sem látta. Egyedül a tarisznyáját találta ott, rajta egy üzenettel: „Akinek ebből adsz, annál életre kel a föld.” Körülnézett, és arra lett figyelmes, hogy a szomszédok ablakaiban mind-mind emberek meredtek a kertre és rá. Több sem kellett a hölgynek, mint sietve elindult a szomszédok felé, és szórni kezdte a magvakat, ám azok csak akkor keltek életre, ha a házlakók maguk hintettek vizet a földjükre. Bezária egy nap alatt zöldellő kertek otthonává vált, ahol a magányos emberek, többé már nem magányosan órákig álltak a természet bűvöletében. Egymás kertjeit csodálták, egymás termését ízlelték, és fennhangon dicsérték azt. Bezária többé nem volt már Bezária, s hogy hol is volt ez a hely, arról senki sem tud biztosat. Talán pont ott, ahol laksz, talán a körülötted élők tudnak róla valamit. Ha nem hiszed, hát kérdezd meg őket!

Kultúra

Tündérszép

gyöngyházfényű
téli alkonyat
város végi utcák
romló házsorok
törődött, öreg arcok
imbolygása: és mégis
tündérszép
ez az alkonyat

Budaszentlőrinc

nyíló alázat
könyörgő harangvirág
Szent Lőrinc hegyén

kolostorváros
egy virtuális térben
„Ave Mária...”

csend és szírom
közöttük ostya fehér
néma szerzetes

Zord idő

egy varjúezred
húz be regula szerint
az orom felől

Kyrenei Simon

Uram, tévedés
talán rossz helyen járok
nem bírja a vállam

Botos Ferenc

Hazaérkezés egy decemberi estén, mikor esett a hó szendén

Mikor belépek a rozoga ajtón,
bandukolok beljebb a ropogó padlón.
S az otthon megölel a melegével,
az arcomról feloldja a bús, komor,
élettelen fagyott, a csillárfénnyel.

Hallom, hogy már fortyogva vár engemet
a már kissé kopott, megrepedt fazék.
Csak úgy dorombol a fedője ama
süket, néma, lángoló tűzhely felett.
Mi is lehet benne, az a kotyvalék?

Már simogatja orromat az illat,
nem is tudom ez mihez hasonlíthat.
Ám mikor megismerem már egészben,
eszembe ötlök, hogy reá gondoljak,
gondoljak hálát, jó édesanyámnak.

Négy madárka

Négy madárka repül égen,
kergetőznek körbe-körbe,
hol egyik, hol másik lészen.

Egyik tolla a hófehér,
másiké zöldelő fűvé,
harmadiké a napsugár,
utolsóé tán barnasár.

Nincs utolsó, s nincs első sem,
körtáncukat szállják egyben.
Körültáncolják a napot,
s csak mindig egyiknek
árnyéka ránk ragyog.

Horváth Tamás (menta)

Jézus-várás

Szentlélek Tüze,
szállj a szívembe!
Mélység sötétjén
felragyog a Fény!
Szép Szűz Mária!
Mennyei rózsa,
illatozik a
havasok ölén.
Áldott méhében
ég-szemű gyermek:

Szeretet Fia!
Remény sugarán,
megváltást hoz a
gyarló embernek,
felderül a Föld,
tisztá mosolyán.
Búzaszemeken
Megváltó Arca,
szőlő szeméből
Szent Vére csorog.
Szent áldozatát
érettünk adta!
Örökkévaló!
(Az idő forog.)
Emlékezz, ember,
minő kincs néked!
Égi ajándék,
mit meg nem vehetsz.
Szeretben, ha
utadat járod,
Békességével
eggyé lehetsz!
Szigeti Magdolna Mária

„Az a parancs, hogy »Ne törj házasságot!«, az nemcsak azokra vonatkozik, akik már házasságban élnek, hanem azokra is, akik még előtte vannak. Mindenkire igaz, hogy »a ti testetek a Szentlélek temploma«”. (Kondor Péter)

Elrendeltetett

El van ez már rendelve, hogy síneken mozogjak,
 El van ez már rendelve, hogy feketén dolgozzak.
 El van ez már rendelve, hogy 5 órát aludjak,
 El van ez már rendelve, hogy tanulni ne tudjak.
 El van ez már rendelve, hogy nincsen nekem pénzem,
 El van ez már rendelve, hogy az ebéd legyen készen.
 El van ez már rendelve, hogy lógjak láncfűrészen,
 De csak akkor, hogyha ebből nagyobb tréfa leszen.
 El van ez már rendelve, hogy álljak tüstént sorba,
 El van ez már rendelve, hogy ne fulladjak borba.
 De hisz' öreg vagyok én már ilyen hajlott korba',
 Ennyi évesen pedig a késem se volt csorba.
 El van ez már rendelve, hogy szellemet idézzek,
 Rózsaszínű felhők alatt boszorkányt igézzek.
 El van ez már rendelve, hogy daliás vitézek
 Kifüstöljék darázs-fészékét a többi csibésznek.
 El van ez már rendelve, hogy autóversenyt nyerjek,
 Pódiumon arany kupát magasba emeljek.
 A himnusz után literszámra pezsgőben pancsoljak,
 A díjátadó személy előtt nagyot hajbókoljak.
 El van ez már rendelve, hogy hülyeséget írjak,
 Mely egyeseknek nevetséges, mások meg csak rínak.
 El van ez már rendelve, hogy ne fogjam be számat,
 Bár kiadóm a válság miatt sok boltot bezárhat.
 El van ez már rendelve, hogy vígan deriváljak,
 El van ez már rendelve, hogy Riemann-integráljak.
 Ha végeztem, jönnek majd a Fourier-sorok:
 Egész fejem naphosszat csak körbe-körbe forog.
 El van ez már rendelve, hogy a pokolba menjek,
 És gyerekkorban vajkrémet a terítőre kenjek.
 El van az már rendelve, mely bugyorba kerüljek,
 Háromezer Kelvin fokba szépen lemerüljek.
 El van ez már rendelve, hogy ciklonként pörögjek,
 Hajnali ébresztőként hangosan csörögjek.
 Harcmезőn elesetten, hullaként hörögjek,
 Alkonyatkor, az égbolton mennykőként dörögjek.

2018. december 13.

Pályi Patrik

Vár a kozás

Bánatosan bámulja Budapest bálványait
 Siratja búsulva elveszett álmait
 Vagy lehet, hogy álmatlanságtól szenved
 S a mozgólépcsőn elmerengett?
 Pedig rózsaszín napra virradt a hajnal
 Valentint dícsérik a vörös rózsával
 Az örök szerelem nem dicsekszik mással
 Mint ezer szép napon ezer szép virággal
 Kedves drága babám bár még nem ismerlek
 Légy te boldog ma is, addig is kereslek
 Ne aggódj miattam, hogyha nem találalak
 Csak vidáman élj, s ne menj a halálba!
 Tudom, nehéz néha közelembé jönni
 Szinte lehetetlen magamból kitörni
 Tudom jól, hogy akkor, ha eljön az az óra
 Egymás felé nyitunk, ha nem is első szóra
 Imádkozom érted minden áldott este
 Néha szép szavakkal máskor csak keresve
 Néha azt kívánom tested érje testem
 Ennél fontosabb, hogy tényleg légy szeretve
 Bár Budapest búsul, és fáradt mindenki
 Már kél a fény bennünk, az igát széttöri
 A napsütés vidámmá szelidíti lelkünk
 Egy boldog világra kell majd lassan kelnünk

2019.02.14.

Jelen lenni

Az első: fecske a tavaszi szélben
 A második: barna a hóesésben
 Zöld a világ ha röppen a felleg
 Béke zuhan rám a patak mellett
 A túlpárt: őz állt ott a sötétben
 Az innen: lepke száll el a mélyben
 Onnan ide száll által az élet
 Gyógyírrá lesz kétségbe esésben
 A múltban: csiga kúszott a mélyben
 A jelenben: kígyó vagyok kebleden
 A jövőt ki tudja hogyan éljük meg
 Kérlek azért még most is férjünk meg!

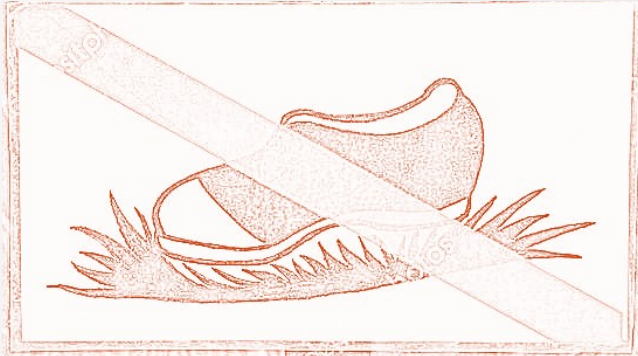
Sinka Domonkos

**„Megmondta nekik, hogy szüntelenül kell imádkozni, és
 nem szabad belefáradni.” (Lk 18, 1)**

Kultúra

Tilos

A Tilos család eléggé híres leszármazottakkal rendelkezik. Legtöbbjük neve már feledésbe merült, mint például Buszon Horgolni Tilos nénié, másokat kevesen ismernek, mint például Térdfeletti Szoknyát Viselni Tilost, a kis cafkát. Talán a család legismertebb, ugyanakkor leginkább semmibe vett tagja Belépní Tilos bácsi, akiről főleg veszélyes üzemi területek, vagy olyan magánterületek vannak elnevezve, ahol valakik valamit nagyon titkolnak. Természetesen Belépninek is vannak módszerei illetve barátai, akik tiszteletben tartatják a nevet: ilyen Drótkerítés, vagy Harapós Kutya.

Testvére sokkal nagyobb tiszteletnek örvend: még közúti táblát is neveztek el róla. Közös ellenségük a Kivéve család, pl. Kivéve Engedéllyel, vagy Kivéve Célforgalom.

A Tilos családnak vannak olyan tagjai, melyek olyan erősek, hogy az emberek önkéntelenül félnek tőlük, de legalább megemlékeznek róluk. Ilyen például a Fűre Lépní Tilos. Ellene még a Kivéve család se tud semmit se tenni, hiszen ki látott már olyat, hogy „Fűre Lépní Tilos, Kivéve Engedéllyel?” Az utóbbi időben azonban támadt egy másik híres családnak egy olyan leszármazottja, amely fel tudta venni a harcot e vén despotával: Fűre Lépní Szabad.

A Tilos család tagjai azt képzelik magukról, hogy érdekeket védenek. Azonban a mai, szabados és liberális világban a társadalmi megítélésük jelentősen romlott. Természetesen vannak olyan csa-

ládtagok, akikre még hallgatnak (Mozgó Vonat Elé Ugrani Tilos) de vannak olyanok, akikkel komoly vitába szállnak az emberek. Talán az egyik legismertebb ilyen családtag Beszélgetni Tilos, illetve Hangoskodni Tilos. Ezen két csodálatos nő emlé-

két sokan tisztelettel, sőt imádattal rajongják körül, mások ádáz gyűlölettel próbálják letagadni, hogy valaha léteztek.

Tilosék legfiatalabb tagjai a szenvedélyek ellen lépnek fel: a kevésbé híres Alkohol Fogyasztani Tilos, akit

a Tilosok Voldemortjának szoktak hívni, illetve a manapság igen népszerű Tilos, a Dohányzás tartja rettegésben a népet. Tilosról, a Dohányzásról rengeteg megállót és közlekedési eszközt neveztek el, testvérének semmibe vétele súlyos következményekkel jár. Nagy barátjuk a Pénzbírság család, mely hatalma segítségével szinte leigázta az embereket.

Tilosék egyik legnagyobb ellensége a Kiskapunak becézett tolvaj, akinek célja, hogy az általuk hozott törvényeket kijátssza. Az emberiség egy része már rájött, hogyan tud megszabadulni a Tilosok igájától, mely valójában egy külső korlátot jelent: felszabadítja a belső korlátait, lélekben szabad lesz, és azokról a dolgokról, melyeket Tilosékról neveztek el önként lemond. Lemondás család valójában az emberiség szolgája. Nagy harcosa, mely szembeszáll azokkal a dolgokkal, melyek által Tilosék csak többen lesznek.

Sinka Domonkos

„Aki követni akar... vegye vállára keresztjét és kövessen.”

(Mt 16, 24)

Receptek

Kultúra

Zakar András

A böjti időszakban is találunk ízletes ételreceptet, és a feltámadás ünnepén pazar ebéddel lephetjük meg szeretteinket.

Tiroli metélt

Keverőtálban villával összetörünk fél kilogramm jó minőségű (rögös vagy leveles konzisztenciájú) szobahőmérsékletű tehéntúrót. Hozzászítalunk fél kilogramm lisztet és rátörünk egy tojást. Alaposan összegyúrjuk a komponenseket és lisztezett gyúródeszkán fél cm vastagságúra nyújtjuk a lisztezett sodrófával. Derelyevágóval kb. 2 x 2 cm nagyságú négyzetekre szeljük a tésztát. Lobogva forró sós vízbe vetjük a tésztát, és ahogy felúsznak a víz tetejére, azonnal leszűrjük. Közben nagy serpenyőben egy evőkanálnyi vaját olvasztunk, és ebbe forgatjuk bele a leszűrt tésztát. Kivajazunk egy nagy tűzálló tálat és ebbe zúdítjuk a serpenyőből a tésztát.

Közepes méretű keverőtálban felferünk két tojást 4 evőkanálnyi porcukorral és egy zacskó Bourbon vaníliás cukorral. Felengedjük fél liter langyos tejjel és jól összevegyítjük, majd ráöntjük a tésztára. A tűzálló tálat 180 °C fokra előmelegített sütőbe tesszük kb. 20-25 percre. Forrón tálaljuk.

Sült kacsacomb (pénteken nem ajánlott)

Négy darab pecsenye kacsacombot a sütést megelőző napon bepácolunk. (Megfelelő minőségű, jóízű kacsahús csak a piacok kistermelői árusítóhelyein szerezhethők be.) Kis csészében kevés olajban összekeverünk egy-egy teáskanálnyi sót, majorannát és egy kávéskanálnyi szárított rozmaring levelet. Ezzel a keveréssel alaposan bedörzsöljük a megmosott, majd megszáritott kacsacombokat. A húst felhasználás előtt két órával vesszük ki a hűtőszekrényből, addig ott érlelődik.

A kacsacombokat tepsibe helyezzük, bőrös felükkel felfelé. Mellé, illetve a combok közé szórunk 4 fokhagyma gerezdet és egy nagy fej, négyfelé vágott vöröshagymát. Hozzáöntünk kb. 2 dl vizet és gondosan, jól szigetelve lefedjük alufóliával. Előmelegített, 160 °C fokos sütőben két órán keresztül pároljuk.

Ezt követően a fóliát levesszük, és a sütési hőfokot 180 °C fokra növelve kb. még egy órán keresztül sütjük a húst. Amennyiben a víz elpárolgott, kis adagokban pótoljuk és ez idő alatt mézes-boros keverékkel (1dl száraz fehérbor és 1 evőkanálnyi méz elegye) kengetjük a bőrös felületeket. Ropogósan pirosra sült combok jelzik a sütési idő végét. A sütés alatt az összes zsiradék kisül a combból és a hús omlósan puhává válik. A kisült zsírt zsíros kenyérként hasznosíthatjuk.

Köretként tört krumplit vagy krumplipürét kínálhatunk mellé.

Jó főzőcskét!

Az Egyetemesben megjelent receptekből összeállított szakácskönyvet keresd a Lelkészségben!

„A megismert igazság kötelez.

Az élet igazán lényeges kérdéseire nem egy igennel vagy nemmel kell felelnünk, hanem egész életünkkel.” (Víz László)

Fejtsd meg és nyerj!

Kassai Dániel (tejszín)

Fejtsd meg a rejtvényt a meghatározások alapján! A sorszámozott mezőket sorrendben összeolvasva kettő szót kapsz eredményül. A megfejtést április 25-ig az egyetemes.ujstag@gmail.com címre beküldők között tóró rudikat sorsolunk ki (ételallergia esetén egyeztetés szerinti nyeremény)!

A sorok meghatározásai: a) Az újság korábbi neve, b) Vele találkozott a pápa Abu-Dzabiban, c) Ilyen tavasz kezdődik március 20-án, d) A számban közölt első csoportimának a szerzői, e) Ferenc pápa szerint korunkban leggyakrabban fogyasztott „drog”, f) Az adventi lelkigyakorlat helyszíne, g) Az adventi lelkigyakorlat egyik előadója, h) Az újság aktuális számában közölt egyik vers címe

Az előző számunk rejtvényének megfejtése: „Velünk az Isten”.

Lapzártánkig megérkezett jó megoldást beküldők beérkezési sorrendben: Palásthy Margit, Forgács Gergő, Kard Eszter, Ambrus Tamás, Tamás Klári és Tamás Erzsébet.

A beküldők közül a szerencsés nyerteseket a köziben sorsoljuk ki.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3, 16)

Viccek

Kultúra

Nem mindenki nyelvész, aki a templomi hirdetésekét készíti, így előfordulhat, hogy olyan kétértelmű dolgot ír le valaki, amit észre sem vesz. Ilyen félreérthető, megmosolyogtató mondatokat olvashatunk egy olasz plébániákról készült gyűjteményben.

Mindazok számára, akiknek vannak gyerekeik, de nem tudják, van egy.

A mai hittanóra témája: Jézus a vízen jár. A holnapi téma: Jézust keresve.

Csütörtök este babból készül a vacsora a plébánia nagytermében. Utána koncert.

A hatvanon felüliek kórusa egész nyáron szünetel, az egész plébánia hálás nekik.

A próféciáról szóló találkozó előre nem látható okok miatt elmarad.

A plébániák közti kosárlabda-bajnokság következő meccse szerdán este lesz: Gyertek, szurkoljatok nekünk, miközben megpróbáljuk legyőzni a Krisztus Királyt!

Kérem, az adományait tegyék a borítékba, a halottakkal együtt, akikre emlékezni szeretnének.

Két szauna beszélget:

- Téged miért zártak be?
- Gőzöm sincs.
- Hallom meghalt a férjed.
- Alig hat nappal az esküvőnk után...
- Szegény! De legalább nem szenvedett sokat...

Hogy hívják a villamosszék kistestvérét?

Elektromos kisülés.

Hol lakik az alkoholista?

Az üveghegyen túl...

Mi a címe a kannibál szappanoperának?

Született eleségek.

Két túró beszélget:

- Helló, hogy vagy?
- Halkabban, körözött vagyok!

Mikor van abszolút hideg?

Mikor a családfát is eltüzelik.

Miért füstöl a kórház kéménye?

Mert fő az egészség.

Hirdetések

1. Március 24-én vasárnap 10 órakor lesz Jelencsik Panna *keresztelője* a MSZT-ben.
2. Április 5-én, pénteken 18:30-kor levetítjük Téglásy Ferenc Placid atyáról készített filmjét a közösségi teremben.
3. Április 7-én, a vasárnap esti szentmisét (gitáros) az idei *Gólyatábor sikeréért* ajánljuk fel.
4. Az idei félév *lelkigyakorlatát* Tihanyban tartjuk április 12-től 14-ig. Jelentkezni lehet a lelkészség e-mail címén április 1-jéig.
5. Április 17-én, Nagyszerdán 19 órakor zenés áhítatot tart a templomban az *imperfectum* együttes.
6. A nagycsütörtöki lábmosással egybekötött ünnepélyes *utolsó vacsora* szentmisét 18 órakor kezdjük a templomban, majd agapé és virrasztás 22 óráig.
7. Május 12-én vasárnap 19 órakor *görög katolikus Szent Liturgiát* vezet a templomban Dr. Ivancsó István pápai prelátus, teológiai tanár, énekelnek a görögkatolikus egyetemisták.
8. Június 2-án, Jézus mennybemenetele napján *latin* szentmisét tartunk (19 órakor).
9. Az idei félév záró *Te Deum-ját* június 16-án tartjuk 19 órakor a templomban.

IMPRESSZUM

Felelős kiadó: **Dr. Pákozdi István** egyetemi lelkész. Szerkesztők, tördelők: **Kassai Dániel, Kovács Péter, Mócsy Miklós, Ördög Levente, Sinka Domonkos, Szabó Magdolna és Tempfli Noémi**. Nyomdai munka: **Koncz Viktor**, Másoló Futár Kft. 1095 Bp. Soroksári út 48. www.masolofutar.hu

Köszönjük *Salvador Aragonés, Bakos Gergely OSB, Botos Ferenc, Horváth Tamás, Szent II. János Pál, Kiss Máté, Kondor Péter, Kovács Péter, Matók Enikő, Matta el Meskin, Móricz Márta Mikolt, Nagy Ákos, Ördög Enikő, Pákozdi István, Pályi Patrik, Péhm Julianna, Sant'Egidio Közösség, Sinka Domonkos, Sivadó Brigitta, Sivadó Mónika, Sivadó Patrícia, Székely János, Szigeti Mária Magdolna, Manuel Uder, Víz László, Zakar András írásait! 1 cikket az Aleteia oldalról, 1 cikket a 777blog-tól vettünk át.*

Szeretettel várjuk írásaitokat, valamint azokat az írásokat, amiket ti ajánlotok! A következő szám lapzártája 2019. április 25-én lesz.

Az újság e-mail címe: egyetemes.ujzag@gmail.com

A címlapkép Vámos István grafikája.

A Lelkészség címe: 1117. Budapest, Magyar tudósok krt. 1., egylelkbp@gmail.com, www.egylelk.com

Honlapunkon a korábbi Egyetemes újságok számai is megtalálhatóak.

Mélyen átélt nagyböjtöt és örömteli húsvéti ünnepeket kívánunk!